

๑

ดวงอาทิตย์ที่เพิ่งโผล่ขึ้นมาเหนือขอบฟ้าทอแสงสีส้มกลมกลืนกับ
ผืนฟ้าสีคราม ทำให้แลดูประหนึ่งภาพสีน้ำที่หึ่งอบอุ่นและเย็นตาในคราเดียวกัน
คลื่นทะเลม้วนตัวเข้าหาฝั่งอย่างแผ่วเบาคล้ายเสียงดนตรี พร้อมนำพาไอทะเล
ที่แสนสดชื่นและผ่อนคลายในยามเช้าตรู่สู่หาดทรายขาวเนียนนุ่มละเอียด

ชาร์กเอนหลังนอนเล่นอยู่บนผืนทรายตั้งแต่ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะขึ้น
เสียอีก ไม่ใช่เพราะตื่นเช้า แต่เพราะนอนไม่หลับจึงออกมาเดินเล่นที่ชายหาด
เพื่อครุ่นคิดหาคำตอบเรื่องที่เบรตพูดกับเขาเมื่อวันก่อน

ชาร์กลุกขึ้นนั่งและบิดเม็ดทรายละเอียดที่เกาะอยู่ตามตัวออก ใบหน้า
หล่อเหลาของเขาเรียบเฉย ไม่มีรอยยิ้มระบายอยู่บนใบหน้าเช่นเดียวกับเวลา
ที่พบปะใครต่อใคร หาดทรายกับทะเลคือโลกส่วนตัวที่ชาร์กเป็นตัวของตัวเอง
ได้อย่างเต็มที่

ทุกครั้งที่ดำผุดดำว่ายอยู่ในทะเล ชาร์กจะรู้สึกว่าร่างกายของเขากับ
ทะเลเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และจากที่เขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในทะเลจึงมี
สัญชาตญาณที่เข้มกว่าพี่น้องอีกสองคน รวมถึงการแต่งกายของเขาก็เป็นชุดง่าย ๆ

อย่างเลื้อกล้ำสี่ขาไปกับกางเกงวอร์มผ้าร่มเนื้อบางที่พร้อมเสมอสำหรับลุยน้ำ หรือไม่บางทีก็เปลือยท่อนบน ใส่กางเกงผ้าสามส่วนสบายๆ เพื่อรับลมทะเล ในบรรดาสามพี่น้อง ชาร์กจึงห่างไกลจากคำว่าลำบากมากที่สุดแล้ว

รูปลักษณ์ภายนอกที่ดูง่าย ๆ สบาย ๆ ของชาร์กขัดแย้งกับความรู้สึกภายในใจเขาโดยสิ้นเชิง ชาร์กเป็นคนที่เก็บงำความรู้สึกและไม่ค่อยเปิดเผยสิ่งที่อยู่ในใจให้ใครรับรู้ ผิดจากฮอว์ค พี่ชายคนโตที่มีนิสัยเปิดเผย และไทเกอร์ น้องชายคนเล็กที่แม้จะเงิบขริมแต่ก็ไม่ได้เก็บงำความรู้สึกเท่ากับเขา ไม่มีใครรู้จริงๆ หรือกว่า ชาร์กกำลังคิดอะไรอยู่!

หลังจากวันเกิดครบอายุ ๑๘ ปี พวกเขาทั้งสามคนได้รู้ความจริงว่าพวกเขาเป็นแวมไพร์ มีภารกิจหลักสำคัญคือปราบแวมไพร์อสูร ผู้ที่เป็นพ่อของพวกเขาก็คือ แบริด ชายหนุ่มไบรอนอายวอร์ที่หมั้นมาเยี่ยมเยียนพวกเขาที่บ้านเสมอตั้งแต่เด็ก และวันที่อายุครบ ๑๘ ปีนี้เองก็ทำให้พวกเขาได้ค้นพบพลังและความสามารถพิเศษที่ซ่อนเร้นอยู่

ฮอว์ค พี่ชายคนโตเป็นเจ้าของเวหา มีปีกเหมือนค้างคาว และมีอาวุธประจำตัวคือ มีดวายุ ทั้งยังสามารถสื่อสารกับสัตว์ปีกต่างๆ ได้ ไทเกอร์ น้องชายคนเล็ก เป็นเจ้าแห่งพสุธา มีฝีเท้าที่ฉกาจ เบา และเคลื่อนไหวได้รวดเร็วเหมือนเสือ ซ้ำยังมีมูมเมอแรงเป็นอาวุธประจำกายอีกด้วย ส่วนชาร์ก ซึ่งเป็นคนกลาง มีความสามารถประหนึ่งเจ้าสมุทร คือว่ายน้ำได้เก่งเหมือนปลา มีอาวุธคือคทาปะการังที่สามารถสร้างคลื่นในทะเลและเรียกฝูงฉลามให้ช่วยจู่โจมได้

หลังจากที่พวกเขาได้ค้นพบพลังเหล่านี้ แบริดจึงเริ่มสอนให้พวกเขาทั้งสามเรียนรู้ที่จะใช้ความสามารถและอำนาจที่มีอยู่เพื่อพัฒนาให้เก่งกล้ากว่าเดิม ฮอว์คกับไทเกอร์เรียนรู้สิ่งที่แบริดสอนได้อย่างรวดเร็ว ขณะที่ชาร์กเรียนรู้ได้ช้า เขาพยายามปลอบใจตัวเองว่าเป็นแบบนี้เพราะเขาอาจจะมึนเลือดแวมไพร์นักร้องในตัวน้อยกว่าฮอว์คกับไทเกอร์ และด้วยเหตุนี้ชาร์กจึงฝังใจมาตลอดว่าความสามารถพิเศษของเขาไม่อาจเทียบเท่ากับพี่ชายและน้องชาย

ได้เลย และขึ้นปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไป ชาร์กก็นึกไม่ออกว่าเขาจะรับมือกับแวมไพร์อสูรได้อย่างไร

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา ชาร์กได้แต่ทวนนึกถึงการต่อสู้กับสโตอิก ภาพเหตุการณ์ในวันนั้นยังตามมาหลอกหลอนเขาทั้งยามหลับและตื่น ช้ำยังผุดพรายขึ้นมาในหัวงำนิ่งแม่แต่ในยามนี้

วันนั้นเป็นวันเกิดของเนตรนา ฮอว์คจึงตั้งใจจะจัดงานวันเกิดเซอร์ไพรส์แฟนสาวบนหอคอยพญาทาวเวอร์ที่มองเห็นวิวเมืองพัทยาได้สวยและชัดเจนที่สุด ที่สำคัญเป็นสถานที่ที่ฮอว์คโปรดปรานอีกด้วย แต่ฮอว์คก็ต้องแอบจัดงานและพาเนตรนาออกมาจากบ้านเงียบๆ ไม่ให้แพทย์พัศตรูู้ เพราะบรรดาสั่งห้ามไม่ให้พาเนตรนาออกจากบ้านเนื่องจากเกรงว่าสโตอิก แวมไพร์อสูรจะมาพบตัว

แม้ว่าชาร์กกับไทเกอร์จะพยายามห้ามปราม แต่ฮอว์คก็ยืนยันกรานที่จะพาเนตรนาไปเด็ดให้ได้ ตลอดทั้งวันที่ต้องวุ่นกับการเตรียมงานวันเกิด ทำให้ฮอว์คลืมดื่มน้ำมะระที่แพทย์พัศตรููกำชับให้ดื่มทุกวันไปเสียสนิท โดยหารู้ไม่ว่าผลจากความเผอเรอครั้งนั้นทำให้กลิ่นแวมไพร์ของฮอว์คไปเตะจมูกของสโตอิกเข้า

ฮอว์คกับเนตรนาไม่รู้เลยว่าท่ามกลางบรรยากาศดินเนอร์ที่หวานฉ่ำและแสนโรแมนติกนั้นมือสูรร้ายที่กำลังคืบคลานเข้ามาอย่างเงียบเชียบ ชาร์กกับไทเกอร์ซึ่งไม่เห็นด้วยกับความตื้อดิ่งของพี่ชายต่างอดท้วงท้วงคู่ไม่ได้ จึงแอบตามมาซุ่มสังเกตการณ์ที่บริเวณชั้นล่างของอาคารพญาทาวเวอร์

ในขณะที่ชาร์กกับไทเกอร์กำลังคุยเล่นกันอยู่นั้น ก็มีเงาทะมึนสีดำขนาดใหญ่ค่อยๆ เคลื่อนเข้าใกล้แสงจันทร์บนท้องฟ้าในคืนจันทร์เพ็ญ พร้อมกับที่กลิ่นสาบลอยมาเตะจมูกทั้งคู่ และเมื่อเงาทะมึนนั้นบดบังแสงจันทร์ก็เผยให้เห็นร่างของอสูรที่มีปีกดำอย่างชัดเจน

‘นั่นมัน...สโตอิก!’ ไทเกอร์อุทานลั่นด้วยความตกใจจนชาร์กต้องรีบเอามือปิดปากน้องชาย

การปรากฏตัวอย่างปัจจุบันทันด่วนของแวมไพร์อสูรทำให้ชาร์กตั้งตัวไม่ทัน ต่างจากฮอว์คกับไทเกอร์ที่ตั้งสติและรับมือได้ดีกว่า ชาร์กได้แต่ยืนคว้างอย่างไม่รู้จะช่วยปราบอสูรร้ายได้อย่างไร เพราะเขาไม่ถนัดที่จะต่อสู้บนบกและบนท้องฟ้า

ชั่วขณะหนึ่งที่ฮอว์คกำลังจะต้องฝากเนตรนภาให้ใครสักคนดูแล ก่อนที่จะเหาะไปสมทบกับแบรดเพื่อปราบสโตก ฮอว์คปราดตามองชาร์ก แต่แล้วก็เปลี่ยนใจฝากให้ไทเกอร์ดูแลเนตรนภาแทน ทำให้ชาร์กรู้สึกว่าเขาช่างไร้ประโยชน์และไม่ได้รับความไว้วางใจจากฮอว์ค

มันก็แน่นอนอยู่แล้วที่ฮอว์คจะต้องเลือกไทเกอร์ซึ่งป้องกันตัวได้เก่งและว่องไวกว่าเขามาก

ชาร์กจึงอดรู้สึกไม่ได้ว่าความสามารถพิเศษและอาวุธของเขาไม่ทัดเทียมกับพี่ชายและน้องชาย ก่อให้เกิดรอยแผลเล็กๆ ในหัวใจที่ชาร์กไม่เคยบอกใคร และไม่มีใครรู้ เพราะเขามักจะอำพรางมันไว้ด้วยสีหน้าแจ่มใสเบิกบาน หากมีใครสักคนสังเกตจริงๆ จะรู้ว่าสิ่งเดียวบนใบหน้าของเขาก็คือรอยยิ้มก็คือ ดวงตาที่กักเก็บบางสิ่งไว้อย่างลึกล้ำและซ่อนเร้นตั้งกันนิ่งของมหาสมุทร

แต่แล้วการปรากฏตัวของแบรดเมื่อสองวันก่อนก็ทลายตะกอนในใจของชาร์กออกไปบางส่วน ในวันนั้นแบรดสั่งให้พวกเขาทั้งสามคนประลองความสามารถกัน

‘ระวัง เตรียมพร้อม เริ่มได้’

ทันทีที่ลิ้นเสียงนกหวีดให้สัญญาณของแบรด ชายหนุ่มทั้งสามที่อยู่ในท่าเตรียมพร้อมก็พุ่งทะยานอย่างสุดแรงไปยังเป้าหมายอันเดียวกันคือ ธงสีแดงที่ปลิวไสวอยู่ลิบๆ ณ ฝาสูงอีกฝั่งหนึ่ง

ฮอว์คเป็นคนแรกที่ออกตัวได้เร็วกว่าใคร ปีกดำที่แผ่ผาดบริเวณแผ่นหลังของเขาช่วยให้เขาทะยานสู่เวหาด้วยความรวดเร็วประหนึ่งพญาเหยี่ยวฝูงนกนางนวลที่บินร่อนอยู่ในบริเวณนั้นพากันร้องเสียงแหลมอย่างตลกใจ

เมื่อจู่ๆ ก็มีมนุษย์ประหลาดที่ดูเหมือนคนก็ไม่ใช่ นกก็ไม่เชิงพุ่งตัวตรงไปยังฝูงของพวกมันก่อนจะรีบบินหลบ ฮอว์คหัวเราะว่าและส่งเสียงท้าทายชาร์กกับไทเกอร์ที่อยู่เบื้องล่าง

‘ยูฮู...ชาร์ก ไทเกอร์ พวกนายต้องเร่งสปีดกันหน่อยแล้ว ขอโทษที่ต้องเสียมารยาทครองตำแหน่งแชมป์อีกตามเคย’ ฮอว์คตะโกนเยาะอย่างลำพองใจเมื่อเห็นน้องชายทั้งสองตามหลังมาลิบๆ

‘ไม่เคยได้ยินหรือฮอว์ค หัวเราะที่หลังดังกว่า’ ไทเกอร์ น้องคนสุดท้ายต้องใช้เวลานานครึ่งชั่วโมงอยู่ครู่หนึ่งจึงวิ่งเต็มฝีเท้า ซ้ำเส้นทางที่วิ่งผ่านเป็นป่ารกชัฏที่มีต้นไม้รกรกรึ่มเป็นสิ่งกีดขวาง ไทเกอร์จึงต้องขว้างบวมเมอแรงไปยังต้นไม้ใหญ่หลายต้นที่ขวางอยู่เบื้องหน้า จนต้นไม้หลายต้นล้มครืน ก่อให้เกิดเสียงกัมปนาทโครมคราม ลีต้วน้อยใหญ่ต่างพากันวิ่งหนีอย่างซูลมุน เมื่อทางโล่งโปร่งสบาย พลังเสือในกายของชายหนุ่มจึงแล่นพล่าน ทำให้ตอนนี้ไทเกอร์ลำหน้าฮอว์คไปอีกหนึ่งช่วงตัวอย่างเหนือความคาดหมาย

ไทเกอร์ยิ้มอย่างภูมิใจในฝีเท้าของตนก่อนจะตะโกนถามชาร์กที่หุ่เมทผละกำลังในการว่ายน้ำอย่างมุ่งมั่นไม่ต่างจากฉลามกำลังล่าเหยื่อ แต่ความเร็วในการว่ายน้ำของชาร์กก็ยังห่างจากความเร็วในการบินของฮอว์ค และฝีเท้าของไทเกอร์อยู่หลายขุมนัก

‘ว่ายน้ำชมปลาหรือชาร์ก ซิลไปหน่อยไหม ฉันไปก่อนละ’ ไทเกอร์เข้าแห่ แกล้งยิ้มโมโหชาร์กที่ดูจะจริงจังกับการประลองครั้งนี้กว่าใคร เพราะที่ผ่านๆ มา ชาร์กครองตำแหน่งบ๊วยมาโดยตลอด

ชาร์กไม่ต่อความ แต่พยายามออกแรงว่ายน้ำให้เร็วขึ้น พลังควงคทาปะการังเรียกคลื่นให้ม้วนตัวผลักดันเขาให้ทะยานไปเร็วกว่าเดิม แต่ดูเหมือนเจ้าคทานี้จะทำงานไม่ได้ตั้งใจ เสียงโห่ร้องอย่างคึกคะนองจากฮอว์คกับไทเกอร์ที่กำลังจะถึงจุดหมายทำให้ชาร์กรู้ว่าครั้งนี้เขาก็คงจะได้ที่โหล่อีกเช่นเคยอย่างไม่ต้องสงสัย

‘อย่ามามัว เห็นชัดๆ ว่าฉันคว้าธงนี้ได้ก่อน’ ฮอว์คโวยวายลั่นเมื่อ

ไทเกอร์จะแย่งธงจากมือ

‘ไม่จริง นายมันซี้โกง เห็นอยู่ว่าฉันเอื้อมหยิบได้ก่อน ยังแย่งไปหน้าตาเฉย’ ไทเกอร์พูดพลางส่ายหน้าด้วยความระอา

ฮอว์คกับไทเกอร์มักจะเถียงกันเสมอตั้งแต่เด็ก ๆ จนถึงวันนี้ที่เติบโตเป็นหนุ่มก็ยังไม่ยอมลดราวาศอกกันเสียที แต่กับชาร์กแล้วดูเหมือนฮอว์คออกจะเกรงใจนิดๆ ไม่ค่อยจะกล้าแหย้มหรือกวนอารมณ์สักเท่าไร

ในที่สุดชาร์กก็ป็นขึ้นไปยังหน้าผาซึ่งเป็นจุดที่ปักธงสีแดงอันเป็นเป้าหมายแห่งการประลองครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายอย่างที่ผ่านมา

‘อ้าว ชาร์ก นายโผล่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ นึกว่ามัวแต่ไปจิบนางเงือกจนลืมห่วงเสียแล้ว’ ฮอว์คแซวชาร์กเมื่อเห็นว่าหายไปเสียนานกว่าจะมาถึง

‘ฮอว์ค นายนี่มันคิดแต่เรื่องผู้หญิงอกต้อมอยู่เรื่องเดียวจริงๆ เลยนะ นี่ยังไม่เลิกคลั่งอีกหรือ ทั้งที่ผู้หญิงตัวจริงของนายออกแบบรบบราวกับมือถือระบบสัมผัส’ ไทเกอร์เอ่ยถึงเนตรนาภา แฟนสาวของฮอว์คที่ร่างเล็ก ไม่มีส่วนโค้งเว้าเข้าใจเหมือนสาวในอุดมคติของฮอว์คที่ต้องมีหน้าอกสะบึ้ม สะโพกผายละม้ายแม่ว้าวพันธุ์ดี แต่อย่างว่า คนเราไม่ชอบอะไรก็มักได้อย่างนั้น ไทเกอร์จួយโอกาสที่ฮอว์คกำลังกระพืดกระพืดแย่งธงมาจนได้

‘พวกนายจะเล่นกันแบบนี้อีกนานไหม โน่น แบริดกำลังมาแล้ว’ ชาร์กปรามสองหนุ่มพลางมองไปยังแบริดที่กำลังบินมายังผาแห่งนี้ ชายหนุ่มทั้งสามพากันเงิบเสียงและยืนเรียงแถวด้วยท่าทางสงบเสียม

สายตาของชาร์กมองตรงไปยังแบริดที่กำลังร่อนลงหน้าผา แบริดยังดูหล่อเหลาและอ่อนเยาว์เสมอ

แม้มักพูดเสมอว่า พวกเขาสามคนพี่น้องได้รับการถ่ายทอดลักษณะเด่นบางประการจากแบริดกันคนละอย่าง ฮอว์คได้ใบหูที่เล็กกับจมูกที่ตั้งเป็นสัน ไทเกอร์ได้กรอบหน้าที่มีสันกรามชัดได้รูป ทำให้มีใบหน้าหล่อเหลากว่าบรรดาพี่น้องทุกคน ส่วนชาร์กได้ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตที่ฉายแววล้ำลึกและอ่านยากเช่นเดียวกับแบริด หากเอาพวกเขาทั้งสามคนมารวมกันก็จะ

โคลนนิ่งออกมาเป็นแบรดได้อย่างไม่ผิดเพี้ยน

แบรดเปลือยอกท่อนบนเผยให้เห็นแผลอกและหน้าท้องที่แข็งแรง สวมกางเกงผ้าเนื้อบางที่ทำให้เคลื่อนไหวได้อย่างคล่องตัว

วันนี้แบรดดูจริงจังกว่าเคย แววดตาของเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ไม่มีเวลาเล่นสนุกเหมือนการฝึกครั้งก่อนๆ ที่ผ่านมา แบรดสั่งให้พวกเขาทั้งสามคนแต่งกายแบบเดียวกันเมื่อฝึกภาคสนาม คนที่ถือดออดไม่ยอมถอดเสื้อ ก็คือฮอว์ค เพราะไม่อยากให้ใครเห็นปานสีดำที่กลางหลัง เมื่อแบรดสั่งด้วย น้ำเสียงจริงจัง ฮอว์คจึงจำต้องปฏิบัติตามทั้งที่ไม่เต็มใจ ดังนั้นหากมีใครผ่านมายังหน้าผาแห่งนี้ก็อาจตกตะลึงเมื่อเห็นเทพบุตรจำแลงถึงสี่ตนด้วยกัน

‘ตกลงใครเป็นคนถึงเส้นชัยก่อน’ แบรดยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งจึงถามขึ้น แต่ไม่มีเสียงตอบจากพวกเขาทั้งสามคน มีแต่เสียงลมทะเลหวัดหวิวเสียดสีกับกิ่งไม้ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบนั้น

‘ผมมาถึงก่อน’ ฮอว์คเป็นคนแรกที่ประกาศชัยชนะ

‘ไม่จริง ผมต่างหากที่มาถึงที่นี่เป็นคนแรก’ ไทเกอร์พูดพลางโสร้งซึ้ง เป็นหลักฐานแห่งชัยชนะครั้งนี้ ก่อนที่ฮอว์คจะแย้งอะไรขึ้นมา แบรดก็หันไปถามชาร์กที่ยืนนิ่งๆ ไม่พูดอะไร

‘แล้วเธอล่ะ มาถึงเป็นคนสุดท้าย’ ชาร์กไม่ตอบและผินหน้าไปอีกทาง อันที่จริงแบรดไม่จำเป็นต้องถามคำถามนี้เลยด้วยซ้ำ เพราะแบรดรู้ทุกอย่างอยู่แล้ว

‘เอาละ ไม่ต้องเถียงกัน ใครชนะไม่สำคัญ ฉันอยากรู้ว่าพวกเธอคิดว่าชัยชนะที่แท้จริงคืออะไร’ คำถามของแบรดทำให้ชายหนุ่มทั้งสามอึ้ง มองหน้ากันเล็กน้อย

‘แบรด พวกเราไม่มีใครเรียนปรัชญาหรอกนะครับ ไม่รู้จะตอบให้มันเท่าๆ ได้ยังไง เอาเป็นว่าใครมาถึงก่อน คนนั้นก็ชนะนั่นแหละ จริงไหม’ ฮอว์คตอบ ชาร์กกับไทเกอร์พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

‘หากพวกเธอคิดแบบนี้ ก็ไม่มีวันชนะ จำเอาไว้ พวกเธอเกิดมาเพื่อ

จะต่อสู้ร่วมกัน หากมีใครคนหนึ่งคิดจะเอาแต่ก้าวไปข้างหน้า และทิ้งอีกคนไว้เบื้องหลัง แวมไพร์อารยะของเราจะไม่มีวันชนะแวมไพร์อสุรได้เลย และที่สำคัญ พวกเขามีทักษะที่ด้อยมาก ความคมอาวุธของตัวเองก็ไม่ได้ และบางคนก็ยังไม่ค้นพบอำนาจที่ซ่อนเร้นอยู่จนคิดว่าตัวเองด้อยกว่าคนอื่น และถอดใจ' คำพูดของแบรดทำให้พวกเขาทั้งสามคนรู้สึกละลายใจ โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายที่ชาร์กรู้ว่าแบรดตั้งใจพูดกับเขา

มีพลังอะไรบางอย่างเช่นนั้นหรือที่เขายังหามันไม่พบ เขาจะมีความสามารถอะไรอีกหรือ นอกเหนือจากการว่ายน้ำ บังคับฝูงปลา และกวัดกทาปะการังเรียกคลื่น

'พวกเธอทั้งสามคนจะต้องฝึกให้หนัก อย่าลืมที่จะช่วยเหลือกัน' แบรดพูดพลางหันไปมองฮอว์คเป็นคนแรก

'ความสามารถพิเศษของเธอคือบินได้เร็วเหมือนค้างคาว สามารถสื่อสารกับสัตว์ปีกได้ ฮอว์ค เธอจึงจำเป็นต้องรู้จักควบคุมการใช้ปีก แวมไพร์ต่างจากนกตรงที่ไม่เพียงแต่บินได้เท่านั้น แต่ยังปราดเปรียวและซอกซอนได้ตามที่แคบ ซ้ำยังห้อยโหนและใช้ปีกอำพรางกายได้ ส่วนมีดวายนั่นจงฝึกใช้ให้คล่องมือ'

ฮอว์ครับคำด้วยสีหน้ามุ่งมั่นจริงจัง แบรดจึงยิ้มอย่างพอใจ ก่อนจะหันไปพูดกับไทเกอร์

'ไทเกอร์ คนที่วิ่งเร็วที่สุดไม่ได้หมายความว่า จะเป็นคนที่วิ่งถึงเส้นชัยได้เร็วที่สุด เลือที่พร้อมจะตะครุบเหยื่อต้องนิ่ง สายตาจับจ้องอยู่ที่เหยื่อ เธอจะสนุกกับการขว้างปามูมเมอแรงอย่างมันมือ รู้ไหมว่าต้นไม้ในป่าเสียหายไปเท่าไร? มูมเมอแรงมีไว้เพื่อขจัดอุปสรรค แต่ไม่ใช่เพื่อการทำลาย โดยไม่ยั้งคิด การจู่โจมตรงๆ อาจจะทำให้คู่ต่อสู้ตื่น เราจะต้องรู้จักหลบหลีก จึงจะทำให้ศัตรูเดาทางเราไม่ได้ เธอรู้ใช่ไหมว่าจะต้องทำยังไง'

ไทเกอร์พยักหน้ารับ

'ส่วนชาร์ก เธอชอบคิดไปเองว่าไม่เก่ง เป็นได้แค่ปลาที่ว่ายอยู่ในน้ำ

สู้ใครไม่ได้ ก็เลยไม่ใส่ใจฝึกฝน ในท้องทะเลมีสิ่งมีชีวิตจรรย่มากมาย และมี
 ปริศนาอีกลับ ผู้ที่ได้รับพรสวรรค์จากทะเลจะไม่สามารถรับรู้พลังที่ซ่อนเร้น
 อยู่ได้ง่ายๆ มันจะเผยออกมาในเวลาที่เหมาะสม คนที่รู้จักรอคอยและไม่สิ้นหวัง
 เท่านั้นจึงจะได้รับสมบัติอันล้ำค่าจากทะเล'

คำพูดของแบรดทำให้หัวใจที่แห้งผากของชาร์กชุ่มฉ่ำไปด้วยความหวัง
 อีกครา

'ผมจะพยายามค้นหามันให้เจอครับ' ชาร์กรับคำและยอมสยตากับ
 แบรดเป็นครั้งแรก

'ครั้งนี้ฉันอาจจะไปหายนาน มีเรื่องสำคัญเร่งด่วนบางประการที่จะต้อง
 รับผิดชอบ คงอีกหลายเดือนกว่าจะได้พบกันอีกครั้ง ขอให้พวกเธอทุกคน
 ตั้งใจฝึกให้ดี หวังว่าคราวหน้าที่พบกันพวกเธอจะเก่งกว่าเดิม'

หลังจากที่แบรดมอบหมายภารกิจแล้วก็สยายปีกและบินพุ่งหายวับขึ้น
 ไปบนฟ้าทันที

ชาร์กครุ่นคิดพลางถอนใจ ปริศนาแห่งทะเลที่แบรดบอกเขาคืออะไร
 กันแน่ ชาร์กโรมันมานานจนจะทนไม่ไหวแล้ว บางทีเขาน่าจะออกตามหา
 ปริศนานั้นให้พบเสียที

๒

ในตำนานต่างๆ ไม่ว่าจะเทพปกรณัมกรีก การ์ตูนวอลต์ ดิสนีย์ หรือแม้แต่วรรณคดีไทยต่างมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับโลกใต้บาดาลที่น่าตื่นเต้นและน่าค้นหา ว่าจะไม่มีใครยืนยงได้หรือกว่า เรื่องที่เล่าต่อๆ กันมานั้นเป็นเพียงแค่เรื่องที่ถูกอุปโลกนขึ้นมาหรือว่าเป็นเรื่องจริงที่มีมนุษย์เพียงไม่กี่คนเท่านั้นได้ประสบด้วยตัวเอง ชาร์กเองก็เติบโตมาพร้อมกับเรื่องใต้สมุทร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาอยากจะไปค้นหาโลกใต้น้ำตามตำนานเหล่านั้น

มนุษย์ปกติสามารถดำลงไปใต้น้ำได้ในระดับความลึกเพียงประมาณสามสิบเมตร ดังนั้นโอกาสที่จะได้ไปเยี่ยมเมืองใต้สมุทรนั้นก็คงเป็นเพียงแค่ความฝันหรือจินตนาการ แต่สำหรับชาร์กเป็นข้อยกเว้น เพราะเขาไม่ใช่มนุษย์ ดังนั้นต่อให้มหาสมุทรจะลึกแค่ไหนก็ไม่ใช่อุปสรรคในการสำรวจโลกใต้ทะเลของเขาแม้แต่น้อย และที่สำคัญไม่มีบริเวณใดในท้องทะเลแห่งนี้ที่ชาร์กไม่เคยไปเยือน!

ทันทีที่เขาหย่อนกายลงไปในทะเล บางส่วนของร่างกายก็เริ่มปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับการดำรงอยู่ในทะเล เขามีครีบงอกขึ้นที่กลางหลัง

ส่วนนิ้วเท้าก็ยึดติดกันเหมือนพังผืดของกบที่ทำให้ว่ายน้ำได้ไวและคล่องตัว
ฝูงปลาและสัตว์น้ำทั้งหลายต่างเป็นมวลมิตร หรือจะเรียกว่าครอบครัว
เดียวกันกับเขาก็ว่าได้

ชาร์กแหวกว่ายแทรกตัวผ่านบรรดาดอกไม้ทะเลหลากสีที่เปล่ง
ประกายอวดสีสันเจิดจ้าในความมืดประหนึ่งหลอดไฟนีออนโยกย้ายร้ายระบำ
ปลาการ์ตูนที่มีริ้วสีส้มสลับขาว และมีสีดำขลิบที่ปลายครีบ หรือที่คนส่วนใหญ่
รู้จักกันในชื่อของ ‘นีโม’ ว่ายมาคลอเคลียทักทายชาร์กอย่างสนิทสนม

โซว่าใต้สมุทรจะมีแต่เรื่องที่สวยงามเสมอไป เพราะในความสวยงาม
ก็มักจะมีอันตรายซ่อนอยู่ด้วยเสมอ ส่วนหนึ่งของอันตรายก็มาจากฝีมือ
มนุษย์ที่เทของเสียและสารพิษลงไปจนทำให้ระบบนิเวศวิทยาในท้องทะเล
แปรปรวน สัตว์น้ำหลายชนิดเสี่ยงกับภาวะสูญพันธุ์ อาทิ เต่าทะเล โลมา
พะยูน ฉลามวาฬ หอยมือเสือ กุ้งมังกร

ในฐานะที่ชาร์กเป็นนักศึกษาวิชาสมุทรศาสตร์จึงอดรู้สึกใจหายไม่ได้
และแน่นอนว่าอันตรายใต้ทะเลนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพียงเพราะฝีมือมนุษย์ แต่
ในบรรดาสัตว์น้ำด้วยกันก็มีสัตว์น้ำอันธพาลตัวฉกาจที่พร้อมจะป่วนและ
ทำลายความสงบสุขของสัตว์น้ำอื่นๆ ด้วย

“ชาร์ก ช่วยฉันที ไอ้กระเบนน้ำมันตกมันโล่งจับฉันอีกแล้ว” หญิงสาว
ผู้มีร่างกายท่อนบนเป็นมนุษย์ ตรงส่วนหน้าอกมีเปลือกหอยปิดบังไว้ และ
ส่วนท่อนล่างมีหางเหมือนปลากำลังว่ายน้ำหนีปลากะเบนตัวนั้นมาหลบที่ด้าน
หลังเขา

ชาร์กเห็นเจ้ากระเบนตกมันนั้นท่าทางจะไม่ยอมหยุดราวใเงือกสาว
จึงหยิบดาปะการังกวักเรียกฝูงฉลามหน้าเหลี่ยมซึ่งเป็นแก๊งฉลามมาเพีย
ที่ชาร์กสามารถเรียกใช้ได้มาจัดการปลากะเบน

ทันทีที่เจ้าปลากะเบนร่างแบนตัวเบิ้มเห็นเหล่าฉลามแยกเขี้ยวเตรียม
ขย้ำก็แผ่นแปบอย่างไม่คิดชีวิต ชาร์กขอบคุณเพื่อนฉลาม ก่อนจะหันมา
ทักทายทรายแก้วที่เวลานั้นงระดิกทางสบายใจเฉิบอยู่บนดอกไม้ทะเลด้วย

ท่าทางสบายอารมณ์

“ขอบคุณนะชาร์ก โธเอี้ย คิดว่าไอ้กระเบนนี่มันแน่จริง วันหลังเจอกันฉันจะจับไปทำยากิน” ทรายแก้วคุยโวด้วยท่าทางกร่างๆ พลังเสยผมยาวประหนึ่งสาหร่ายที่ปรกหน้างามไปทางด้านหลัง สภาพของทรายแก้วที่แต่แรกละม้ายพรายน้ำเริ่มดูคล้ายเงือกขึ้นมาบ้าง

“เรื่องคุยโวนี่ถนัดนักนะ ทรายแก้ว เธอไปทำอะไรกับผมมานะเนี่ย ทำไมรกรุงรังดูไม่ได้แบบนี้ล่ะ แล้วปลายผมที่ม้วนเป็นลอนแบบนี้ อย่าบอกนะว่าเธอไปตัดผมมา” ชาร์กเอามือกุมขมับ ทุกครั้งที่เจอทรายแก้ว เงือกสาวทำให้ชาร์กตกตะลึงเพราะความพิเรนทร์ของเธอเสมอ

“เออสิ ก็ฉันเห็นว่าดาราตั้งอย่าง ชมพู่ ญาญา พลอย เขาตัดผมกันสวยๆ แล้วทำไมฉันจะทำบ้างไม่ได้” ทรายแก้วพูดด้วยท่าทางมั่นใจ

“ก็เพราะเธอเป็นเงือกไง” ชาร์กเอ่ยเสียงเนิบ แต่เจ็บจิตไปถึงหัวใจของเงือกสาวผู้อยากสวย

“พอที่ชาร์ก เธอก็อ้างแบบนี้ซะเรื่อย ทีตัวเธอเป็นแวมไพร์ยังทำอะไรได้สารพัดเหมือนกับมนุษย์” ทรายแก้วพูดเสียงสูงจนชาร์กต้องอุดหู

“ไหนๆ เธอก็มาหาฉันถึงที่นี่แล้ว งั้นก็แวะไปที่บ้านของฉันก่อนแล้วกัน จะได้คุยกันสบายๆ” ว่าแล้วทรายแก้วก็ว่ายน้ำไปยังทางเข้าลับของบ้าน ซึ่งก็คือซอกเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ ประตูทางเข้าคือบานกระจกทรงกลมของเรือที่อยู่ตรงกลาง และเมื่อลอดผ่านไปก็จะพบกับถ้ำหินที่ก่อสร้างให้มีรูปทรงคล้ายเรือนไทย

ครั้งแรกที่เขาได้เห็นบ้านของทรายแก้วก็รู้สึกงงวยยิงนัก เพราะในจินตนาการของเขา บ้านของเงือกจะต้องเป็นปราสาทที่ประดับด้วยเพชรนิลจินดา มีกุ่ม หอย ปู ปลามาบรรเลงเพลงแจซคลอเบาๆ เหมือนในนิการ์ตูน แต่เมื่อเขาถามทรายแก้วว่าทำไมบ้านของเธอถึงเป็นเรือนไทย เงือกสาวก็มองหน้าเขาราวกับว่าเขาโง่เสียเต็มประดาที่ถามคำถามนี้

“พ่อคุณ ฉันเป็นเงือกไทยนี่ละ บ้านของฉันก็ต้องเป็นเรือนไทย ถ้า

เป็นเงือกฝรั่ง ถึงจะเป็นปราสาท” ทรายแก้วอธิบายเหมือนไม่อยากจะพูด
เท่าไร ตั้งแต่นั้นมาชาร์กก็เริ่มรับรู้ถึงความแปลกและไม่เหมือนใครของ
เงือกสาวตนนี้ที่อะไรๆ ก็ดูเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเธอไปเสียหมด

วันนี้ทรายแก้วพาเขามายังห้องเก็บสมบัติ ทุกครั้งที่เขามาที่บ้านของ
เธอ เงือกสาวจะต้องหาโอกาสอดข้าวของใหม่ๆ ที่ได้มาจากเรือสินค้าที่จมลง
พร้อมกับเรือเดินสมุทร ไม่ว่าจะเป็เครื่องประดับล้ำค่า เสื้อผ้า รองเท้า
เฟอร์นิเจอร์ เงือกสาวเพียรเสาะหามาเก็บไว้ในกรุสมบัติ แต่ที่ทรายแก้วดู
จะหวงเป็นพิเศษก็คือ สร้อย Heart of the Ocean ที่เป็นสร้อยเพชร
รูปหัวใจสีฟ้าในตำนานภาพยนตร์ชื่อดัง ไททานิก ที่เธอคุยโวว่าของเธอนั้นเป็น
ของจริง รวมทั้งขลุ่ยที่ทรายแก้วพร่ำเพื่อพรรณนาว่าเป็นของพระอภัยมณี
ที่ตกทอดมาจากเงือกคุณทวด

ชาร์กก็ได้แต่หัวเราะขันความเพ้อฝันช่างจินตนาการของเงือกสาว
ถึงทรายแก้วจะดูบ๊ายๆ บวมๆ ไปนิด แต่ก็ไม่มีพิษมีภัย และถือว่าเป็นเพื่อนแท้
คนหนึ่งของชาร์กที่ไว้ใจและปรึกษาได้แทบทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับ
ทะเล

หากถามว่าชาร์กรู้จักกับทรายแก้วมานานแค่ไหนแล้ว คงจะต้องย้อน
ไปตั้งแต่ครั้งที่เขามืออายุได้ราวสิบสี่สิบห้า ตอนนั้นเขาไปนั่งเล่นอยู่ที่ชายหาด
เพื่อซูดหาหอยบางชนิดมาร้อยประดับติดมวยผมให้เพ็ญพักตร์ แม่ของเขา
ที่มักจะขมวดผมเป็นมวยไว้บนศีรษะ ในขณะที่ชาร์กกำลังซูดหาเปลือกหอย
อย่างเพลิดเพลินก็ได้ยินเสียงทวาดแว๊ดแหลมสูงจนต้องอุดหู

‘หยุดเดี๋ยวนี้! ใครอนุญาตให้เก็บเปลือกหอยที่ชายหาด’

เมื่อชาร์กหันไปก็ต้องผงะ เด็กสาวที่มีผมดำยาวสนิทรอมเกล้า สวมชุด
ผ้าฝ้ายสีขาวเนื้อบางเบาจ้องมองเขาเขม็งอย่างเอาเรื่อง

‘อะ...ผีหลอก ไม่เอาหอยนี้แล้วก็ได้’ ชาร์กตกใจปากคอดสั้น ก็เด็กสาว
ตรงหน้ามีลักษณะที่ชวนให้คิดว่าเป็นผีอยู่ไม่น้อย

‘เธอน่ะผีทะเล ฉันเป็นผีที่ไหน ไม่รู้จักเงือกหรือไง โง่จริง ผีที่ไหน

จะโผล่มาตอนกลางวันแสดๆ' เด็กสาวแหงนขึ้นมาทันทีด้วยความขัดเคือง

'เป็นเงือกแล้วทำไมถึงมีขาล่ะ' ซาร์กพยายามแย้งและจ้องมองเด็กสาวด้วยท่าทางกล้าๆ กลัวๆ

'ไม่เคยอ่านเรื่องเงือกน้อยหรือไง ที่พอขึ้นมาบนบกก็เดินได้ แต่ก็ต้องแลกกับความเจ็บปวด แต่ละย่างก้าวที่เดินก็เหมือนมีแก้วแหลมๆ ทิ่มแทง'

'ไหนล่ะเลือด ไม่เห็นมีเลือดออกสักหน่อย' ซาร์กยังไม่หมดข้อสงสัยนอกจากน่ากลัวแล้วยังดูสติไม่ดีอีกต่างหาก

'ทำไมเข้าใจยากจัง ฉันเปรียบเทียบให้เข้าใจว่าเวลาเดินแล้วจะเจ็บเหมือนถูกเศษแก้วตำ มันเป็นคำสาปที่มีมาไม่รู้กี่ชั่วคนแล้ว ฉันออกไปซื้อยาชามาทาที่ฝ่าเท้าแล้วก็ค่อยยั้งชั่วหน่อย แต่เริ่มจะปวดแปลบๆ อีกแล้ว ชักเดินไม่ไหว

'นี่เธอ ช่วยอุ้มฉันลงทะเลหน่อยสิ' เด็กสาวผมยวเพื่อหยุดอย่างออกคำสั่ง

'ถ้าช่วยแล้วจะได้อะไรล่ะ' ซาร์กต่อรอง จู๋ จะมาใช้เขาง่ายๆ ได้ยังไง

'เอาเป็นว่าฉันยอมให้เธอได้เห็นร่างที่แท้จริงของฉันก็แล้วกัน มีมนุษย์ไม่กี่คนบนโลกใบนี้หรอกที่มีวาสนาได้เห็นเงือกแสนสวย เอ้า ยืนอยู่ทำไมเล่า ฉันเจ็บเท้าจะแย่แล้วนะ' เด็กสาวผมยวโอดครวญพรางรำให้ออกมาอย่างน่าสงสาร

'ไม่ใช่เพราะอยากเห็นเด็กสาวเพี้ยนๆ แปลงร่างเป็นเงือกหรอก แต่เป็นห่วงว่าจะจมน้ำนี่สิ ถึงได้ช่วย

ซาร์กจึงอุ้มเด็กสาวที่อ้างตัวว่าเป็นเงือกลงไปในทะเล ก่อนจะแกลังโยนเด็กสาวลงน้ำดังตูม เด็กสาวผู้นั้นหายไปครู่ใหญ่จนซาร์กตกใจ หรือว่ายายเพี้ยนนี้จะว่ายน้ำไม่เป็น จมน้ำไปหรือยังหว่า

ซาร์กรีบดำลงไปช่วยเด็กสาวด้วยความรู้สึกผิด ในระหว่างที่กวาดตามองหาเด็กสาวก็บังเกิดแสงสว่างเรืองรองที่ใต้ท้องน้ำพร้อมกับเสียงซบร้องแหลมสูงดังกังวานขึ้นเหมือนเสียงระฆัง และเมื่อเสียงนั้นดังก้องชัดเจน

ก็ปรากฏร่างของเด็กสาวที่มีครีบบเหมือนปลาว่ายตรงขึ้นมา ชาร์กตะลึงอย่าง
ไม่เชื่อสายตาตัวเอง ยายเพี้ยนคนนั้นเป็นนางเงือกจริงๆ

‘เอานี้ ฉันให้เปลือกหอยนี้แก่เธอ ที่ห้ามไม่ให้เก็บจากชายหาดเพราะ
เปลือกหอยพวกนั้นเป็นที่อยู่ของปูเสฉวน’ เงือกสาวผู้นั้นได้มอบเปลือกหอย
ที่ดูสวยแปลกตากว่าที่เขาคุดได้ที่หาดทรายเสียอีกแก่เขา

‘ขอบใจนะ ว่าแต่เธอชื่ออะไร’ ชาร์กเอ่ยถามเงือกสาวที่เขาเริ่มรู้สึก
เป็นมิตรด้วย

‘ฉันชื่อทรายแก้ว เหมือนชื่อหาดทรายแก้วในเรื่องพระอภัยมณี
ไงละ แล้วเธอล่ะชื่ออะไร’ เงือกสาวยิ้มให้เขา เผยให้เห็นฟันขาวประกายมุก

‘ฉันชื่อชาร์ก ดีใจที่ได้รู้จัก หวังว่าเราคงได้พบกันอีก’ ชาร์กกล่าว
อ้อนางเงือกสาวโดยไม่ได้คาดคิดจะได้เจอเธออีก และหากเขากลับไปเล่าเรื่อง
ที่เขาเจอนางเงือกให้ฮอว์คกับไทเกอร์ฟัง ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทั้งคู่จะเชื่อหรือเปล่า
อาจจะคิดว่าเขาอยู่ในทะเลมากไปจนเพี้ยนแน่ๆ แต่ที่แน่ๆ เปลือกหอยที่เขา
ได้มาจากทรายแก้วคงร้อยประดับมวยผมของแม่เขาได้สวยทีเดียว

หลังจากนั้นไม่นาน ทรายแก้วก็มาปรากฏให้ชาร์กเห็นอยู่เสมอ แต่
ชาร์กก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟังว่าเขาเป็นเพื่อนกับนางเงือก ทรายแก้วพยายาม
ชักชวนให้ชาร์กไปเที่ยวที่บ้านของเธอซึ่งตั้งอยู่ที่ใต้ท้องทะเลเสมอ แต่ชาร์ก
ไม่สามารถดำนํ้าลึกขนาดนั้นได้

จนกระทั่งวันเกิดที่ชาร์กมีอายุครบสิบแปดปีและได้รู้ว่าตัวเองเป็น
แวมไพร์ ชาร์กจึงหลบไปนั่งสงบสติอารมณ์ที่ชายหาด และได้พบทรายแก้ว
ที่พยายามติดต่อให้เขาไปเที่ยวที่บ้านเธอเหมือนเคย คราวนี้ชาร์กต้องการทดสอบ
ความสามารถของตัวเองจึงดำน้ำตามทรายแก้วไปที่บ้านของเธอ และทำได้
สำเร็จ ทรายแก้วอมยิ้มอย่างมีเลศนัยก่อนจะเปรยออกมา

‘ฉันรู้ตั้งแต่วันแรกที่เราพบกันแล้วละว่าเธอจะต้องไม่ใช่มนุษย์แน่ๆ
เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนที่อยู่ในน้ำได้นานขนาดนั้นโดยไม่ถึงกับกำชอกซิเจน
ช่วยหายใจ ดูเธอตอนนี้สิ ไม่ต่างไปจากฉันเท่าไรเลย เพียงแต่เธอมีครีบบ

ที่หลัง มีเท้าที่เป็นพังผืดเหมือนกบ”

ทรายแก้วพูดพลางดึงชาร์กไปหน้าบานกระจกขนาดเต็มตัวที่ระดับประดาด้วยมุก ชาร์กได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของร่างกายอย่างชัดเจนในตอนนั้นว่าเขากลายเป็นแวมไพร์ฉลาดอย่างที่ทรายแก้วพูดจริงๆ

‘ฉันทำใจไม่ได้ที่จู่ๆ ก็รู้ว่าตัวเองเป็นแวมไพร์ ต่อไปฉันจะใช้ชีวิตยังไงในโลกมนุษย์ เธอก็รู้นี้หน่าว่ามีมนุษย์เกลียดชังแวมไพร์อย่างกับอะไรดี แล้วพวกเขาก็ไม่ยอมรับการมีตัวตนของเราด้วย’ ชาร์กเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเศร้า ดูเหมือนว่าเพื่อนคนเดียวในเวลานี้ที่จะเข้าใจความรู้สึกของเขา ได้ดีที่สุดในที่สุดก็คือทรายแก้ว ผู้ที่เป็นเผ่าพันธุ์ที่แปลกประหลาดสำหรับมนุษย์เช่นกัน

‘เธอจะคิดมากไปทำไม อันที่จริงมนุษย์ต่างหากที่ไม่รับรู้เลยด้วยซ้ำว่าในโลกใบนี้มีเผ่าพันธุ์ต่างๆ อยู่มากมาย ซึ่งพวกเขาไม่เคยรู้จัก นอกจากแวมไพร์ นางเงือก แม่มด เอลฟ์ ก็ยังมีพวกยักษ์ที่ซ่อนตัวอยู่ตามหุบเขา และไหนจะพวกภูตพรายอีกล่ะ แต่ละเผ่าพันธุ์ต่างถูกสร้างขึ้นเพื่อดำรงรักษาและทำลายล้างเพื่อรักษาสมดุลของโลกใบนี้ทั้งนั้น พวกมนุษย์ต่างหากที่ดีแต่ทำลาย แต่ไม่เคยช่วยใครเลย การเกิดเป็นมนุษย์มันไม่น่ารังเกียจกว่าหрокหรือ’

ทรายแก้วพูดอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก และเป็นเหตุผลที่ทำให้ชาร์กทำใจยอมรับการเป็นแวมไพร์ได้นับแต่นั้น และแล้วสายสัมพันธ์ความเป็นเพื่อนของทั้งคู่ก็แน่นแฟ้นมากขึ้นกว่าเดิม ทรายแก้วจึงเปรียบประหนึ่งคนในครอบครัวของชาร์ก และเป็นคนที่รู้เรื่องราวทุกอย่างในชีวิตของเขามากกว่าพี่น้องของเขาเสียอีก

“เธอจ้องหน้าฉันนานแล้วนะ อย่าบอกนะว่าเห็นความสวยของฉันแล้วเกิดตกหลุมรัก” ทรายแก้วปรายตามองพลางบิดตัวอย่างสะเทือนอายจนหางม้วน

“บ้าน่า ใครจะคิดแบบนั้น ฉันแค่นึกถึงตอนที่พบเธอครั้งแรก ที่เธอ

เคยดำฉันว่ามีทะเล ตอนนั้นเธอดำเล่นๆ หรือว่ารู้ตั้งแต่แรกว่าฉันเป็นแวมไพร์
ชาร์กถามเล่นๆ

“ใครจะไปรู้เล่า ฉันก็แค่พูดไปเรื่อย แต่วันนี้ท่าทางเธอดูแปลกแะ
ดูเหมือนมีอะไรในใจ บอกฉันมาเสียดีกว่า คิตอะไรอยู่” ทรายแก้วพยายาม
ซักไซ้

“ก็มีเรื่องจะถามเธอนั่นแหละ เรื่องพลังของฉัน อย่างที่เธอรู้ คือฉัน
ยังไม่สามารถปลดปล่อยพลังที่ซ่อนเร้นออกมาได้เต็มที่ แบริดบอกว่ามัน
เป็นปริศนาที่ซ่อนอยู่ เธอพอจะเดาได้ใหม่ว่ามันคืออะไร” ชาร์กถามทรายแก้ว
ตรงๆ

“เธอจำ ถึงฉันจะรู้จักทะเลแห่งนี้จริงๆ ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันรอบรู้
ทุกอย่างขนาดนั้นหรอกนะ เพราะมหาสมุทรแห่งนี้เกิดก่อนฉันมาไม่รู้กี่หมื่น
ก็แสนล้านปีมาแล้ว เอาเป็นว่าถ้าเธออยากรู้คำตอบจริงๆ คงต้องถามละเว
แล้วละ” ทรายแก้วโยนหน้าที่การตอบคำถามให้ละเว ซึ่งเป็นเต่าพญาภรณ์
ประจำถิ่นนางเงือกของเธอ

“ละเว มานี่หน่อย ฉันมีเรื่องให้เธอช่วย” ทรายแก้วตะโกนร้อง
เรียกเต่าพญาภรณ์ของเธอให้มาช่วยตอบคำถามของเขา

ทรายแก้วมีความแปลกอีกหนึ่งอย่างคือ เธอมีสัตว์เลี้ยงเป็นเต่า
พญาภรณ์ หญิงสาวเคยคุยโวกับเขาว่าเจ้าปลาหมึกพอลที่เคยทำนายผล
บอลโลก อันที่จริงแล้วก็เคยเป็นศิษย์ของละเวมาก่อน แต่ก็มีเหตุให้พลัดพราก
จากกัน ปลาหมึกพอลต้องการหนีการตามล่าของชาวประมงที่หมายจะจับมัน
ไปทำปลาหมึกย่าง ก็เลยฮึดว่ายน้ำหนีโกอินเตอร์ไปประเทศอังกฤษ ก่อน
จะย้ายไปอยู่ที่ซีไลเพื่อความริเริ่ม ประเทศเยอรมนี และกลายเป็นศาสตราจารย์
ด้านฟุตบอลจนมีชื่อเสียงไปทั่วโลก แต่ชาร์กก็ยังไม่เคยลองให้ละเวทำนาย
ให้เสียที แต่ไหนๆ ทรายแก้วก็เรียกโทรละเวมาแล้ว ลองดูก็ไม่เสียหายอะไร

“ละเว ฉันอยากรู้ว่าความลับแห่งทะเลที่แบริดบอกฉันเมื่อวันก่อน
คืออะไร” ชาร์กถามละเวซึ่งยืนนั่งรวบรวมพลังเต่าสะท้านทะเลอยู่ ก่อน

จะหดหัวเข้าไปในกระดองและหมุนตัวด้วยความเร็วสูงเหมือนลูกข่าง

“โซคร้ายน่าวน โอ ช่างน่ากลัวๆ จริง” ทรายแก้วอุทานออกมาด้วยความตกใจ ใบหน้าซีดเผือด

“เธอเป็นอะไรนะทรายแก้ว ละเวงทำนายว่าอะไร บอกฉันมาตรงๆ” ซาร์กเริ่มใจเสียบเมื่อเห็นท่าทางตื่นตระหนกของเงือกสาว

“ละเวงบอกว่าสิ่งที่เธอตามหานั้นอยู่ในโพรงน้ำวนใต้ทะเล ซึ่งอยู่บริเวณสุดขอบทะเลแห่งนี้ แต่ยังไม่เคยมีสัตว์น้ำ เจือก หรือแม้แต่มนุษย์คนไหนสามารถเข้าไปได้ มันเป็นโพรงน้ำวนที่พร้อมจะดูดทุกชีวิตที่พยายามเข้าไปสำรวจ แม้แต่พ่อแม่ของฉันทันเองที่เป็นเงือกมีอิทธิฤทธิ์แก่กล้าก็ยังคงดูดเข้าไปในโพรงน้ำแห่งนี้จนไม่ได้กลับออกมาอีก ไม่มีใครรู้ว่าจะหยุดน้ำวนนั้นได้อย่างไร และก็ไม่มีใครรู้จักเช่นกันว่า ในโพรงน้ำนั้นมีอะไรอยู่” ทรายแก้วเล่าเสียงเครือๆ อย่างเศร้าใจเมื่อต้องเอยถึงการจากไปของพ่อแม่ของเธอ

“ขอโทษนะทรายแก้วที่ทำให้เธอไม่สบายใจ ว่าแต่เธอทราบทางที่จะไปยังโพรงน้ำวนแห่งนั้นไหม ทำไมฉันถึงไม่เคยเห็นมันเลย ทั้งที่ฉันรู้จักทะเลแห่งนี้ทุกซอกทุกมุม” ซาร์กสงสัยยิ่งนักว่ายังมีสถานที่ได้ในทะเลแห่งนี้ที่เขาไม่เคยไปอีก

“มันอยู่ในโพรงผาหินมืดทึบ ขอรับรองซาร์ก ได้โปรดอย่าไปที่โพรงน้ำนั้นเลย ต่อให้เธอเป็นแวมไพร์ เธอก็ไม่สามารถต้านแรงน้ำวนนั้นได้หรอก ฉันไม่เหลือใครอีกแล้วนะซาร์ก ถ้าเธอเป็นอะไรไปอีกคน ฉันจะทำยังไง” ทรายแก้วอ้อนวอนซาร์กไม่ให้ไปที่โพรงน้ำนั้น

“ทรายแก้ว เธอเคยบอกฉันไม่ใช่เหรอว่าทุกอย่างในโลกใบนี้มีข้อบกพร่องเสมอ เรื่องโพรงน้ำวนนี้ก็เหมือนกัน ฉันอาจจะเป็นคนแรกที่เข้าไปสำรวจโพรงนั้นได้ก็ได้ บางทีปริศนาแห่งทะเลที่แบรดบอกอาจจะซ่อนอยู่ในนั้น” ซาร์กพูดอย่างมุ่งมั่น ไม่ว่าทรายแก้วจะแย้งยังไง เขาก็จะต้องไปสำรวจที่นั่นให้ได้

“ฉันเคยพูดอย่างนั้นก็จริง แต่ไม่ใช่สำหรับเรื่องนี้ อย่างมั่นใจตัวเองนัก

นะซาร์ก แต่ถ้าเธอยืนยันว่าจะต้องไปให้ได้ ฉันก็จะไปด้วย อย่างน้อยฉันก็คุ้นเคยเส้นทางนี้ดีกว่าเธอ” ทรายแก้วไม่ยอมปล่อยให้เขาไปตามลำพัง

อันที่จริงซาร์กไม่ยอมก้ให้ทรายแก้วตามไปด้วย แต่เขารู้นิสัยของเงือกสาวดีว่าคือขนาดไหน หากเขาไม่ยอมให้ไปด้วย ทรายแก้วก็ต้องแอบตามไปอยู่ดี เพราะฉะนั้นไปด้วยกันอย่างนี้น่าจะดีกว่า เขาจะได้ไม่ต้องพะวักพะวนเป็นห่วงเธอ

ในที่สุดทรายแก้วก็นำทางซาร์กไปสู่โพรงผาหินที่อยู่อีกด้านหนึ่งของทะเลแห่งนี้ อีกไม่นานเขาจะได้พบกับความลับแห่งทะเลที่เขารอคอยจะได้พบมันมานานแสนนาน

๓

เส้นทางที่ทรายแก้วพาทัวร์ไปยังโพรงน้ำวนนั้นเป็นตรอกหินแคบๆ ที่แทบจะไม่พบสิ่งมีชีวิตใต้น้ำชนิดใดอาศัยอยู่ หากเทียบบริเวณนี้กับพื้นดินบนบก บริเวณนี้ก็คงจะเป็นที่ดินรกร้างและไร้ที่พักอาศัย ดวงไฟเล็กๆ สว่างวาบขึ้นเป็นระยะๆ ทำให้เขารู้สึกได้ว่ามีบางสิ่งกำลังจับตามองและสะกดรอยตามเขาอยู่

ทรายแก้วไม่ได้เฉลียวใจเลยแม้แต่น้อยว่ามีสิ่งที่ไม่ได้รับเชิญคอยตามมาอย่างเงียบๆ ชาร์กจึงตัดสินใจรีบว่ายน้ำไปตักหน้าทรายแก้ว รีบเอามืออุดปากเงือกสาวก่อนจะร้องโวยวาย แล้วพาไปหลบที่ซอกหินแห่งหนึ่ง

“อย่าส่งเสียง มีบางสิ่งกำลังตามเรามา เธอรออยู่ที่นี้ ฉันจะออกไปดู” ชาร์กกระซิบบอกเงือกสาวให้รออยู่เงียบๆ

ทันทีที่ชาร์กออกจากซอกหินก็กวาดตามองหาดวงไฟวับๆ ดวงนั้นที่ตามเขามา มันจะต้องหลบอยู่ที่ซอกหินไหนสักแห่ง แต่ก็ไม่พบวี่แววหรือว่าเขาจะเห็นภาพหลอน แต่มันก็ไม่น่าเป็นไปไม่ได้!

ดังนั้นชาร์กจึงรวบรวมสมาธิเพื่อตรวจจับคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าของสิ่ง

มีชีวิตในทะเล เขาเริ่มได้กลิ่นสาบคาวของมัน และได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจาก
ด้านบนของผนังหินโสโครก เสียงความเคลื่อนไหวของบางอย่างดังขึ้นพร้อม
กับเสียงฟู่ฟั่น ทันใดนั้นเจ้าสิ่งนั้นก็เลื้อยลงมาหมายจะฉกเขา มันคือ

“งูทะเลยักษ์!”

ชาร์ก็ไวกว่าเจ้าอสรพิษ จึงเอี้ยวตัวหลบได้ทัน หัวของเจ้างูยักษ์ที่เผย
ปากกว้างเห็นฟันซี่แหลมจึงกระแทกกับชอกหินแข็งอย่างจัง ชาร์ก็ใช้ออกาส
นั้นคว้าคทาหมายจะตีหลังของมัน แต่เจ้างูยักษ์ตั้งสติได้จึงรัดตัวชาร์ไว้ และ
บีบแน่นจนเขาปวดร้าวไปทั้งกาย

มันเจ็บปวดร้าวเสียจนชาร์ก็ไม่มีแรงแม้แต่จะเปล่งเสียงร้องออกมา
หรือว่าเขาจะต้องจบชีวิตลงด้วยการเป็นอาหารของเจ้างูยักษ์นี้เสียแล้ว!

ก่อนที่ชาร์จะหมดสติก็มีเสียงร้องกังวานหวานแหลมดังขึ้น เจ้างูยักษ์
คลายตัวเขาออก ดวงตาสีเหลืองวาวโรจน์ของมันค่อยๆ หริ่ง ก่อนที่มันจะ
ค่อยๆ ล้มพับลงกับพื้นสมุทร เจ้าอสรพิษสลบไปเสียแล้ว

ชาร์ก็กวาดตามองเสียงที่ช่วยชีวิตเขาไว้ ทราวยแก้วนั่นเองที่เป็นคนช่วย
ชีวิตเขาไว้!

แสงออร่าสีเหลืองนวลกระจายออกจากร่างของเงือกสาว ผมยวพลั้ว
สยาย ไบหน้าดูอ่อนโยนราวกับเทพธิดาที่จุติลงมาเพื่อโปรดสัตว์ นี่เป็นอีก
เรื่องหนึ่งที่ชาร์ไม่เคยล่วงรู้มาก่อน บทเพลงนางเงือกมีพลังอำนาจหยุดการ
เคลื่อนไหวของสัตว์ทะเลและทำให้มันตกอยู่ในภาวะหลับใหลได้

ก่อนที่งูยักษ์จะฟื้นคืนสติ ทราวยแก้วก็รีบดึงตัวชายหนุ่มให้รีบว่าย
ออกจากบริเวณนั้นโดยเร็ว พลังร้องเพลงกล่อมไปด้วย ทุกบริเวณที่ทราวยแก้ว
ว่ายน้ำผ่านไปและขับร้องไปด้วย สัตว์ทะเลทุกชนิดต่างตกอยู่ในสภาพนิ่ง
แข็งเหมือนรูปปั้น เมื่อเห็นว่าพ้นเขตอันตรายแล้ว ทราวยแก้วจึงหยุดร้องเพลง
และนั่งพักเหนื่อยที่โขดหิน

“ฉันบอกเธอแล้วใช่ไหมว่าโพรงน้ำนั้นมันอันตรายแค่ไหน” ทราวยแก้ว
ได้โอกาสบ่นทั้งที่ยังหอบด้วยความเหนื่อย

“ฉันเคยไปครั้งแรกจะปฎิบัติยังไง ขอบใจนะที่ช่วยชีวิตฉันไว้ เอ่อ ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าบทเพลงนางเงือกจะเป็นมนตร์วิเศษที่หยุดการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตใต้น้ำทะเลได้ แต่เอ...ทำไมบทเพลงของเธอถึงทำอะไรฉันไม่ได้ล่ะ”

ชาร์กถามด้วยความสงสัย เพราะมีเพียงเขาเท่านั้นที่บทเพลงนางเงือกไม่สามารถหยุดการเคลื่อนไหวได้

“โง่จริง ก็บอกแล้วไงว่าทุกอย่างในโลกใบนี้มีข้อบกพร่องทั้งนั้นแหละ พ่อฉัน ชาร์ก เธอเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไหนกันเล่า เธอเป็นแวมไพร์ บทเพลงนางเงือกทำอะไรสติบไม่ได้หรอก” ทราวยแก้วตอบปลางมองหน้าเขาอย่างตำหนิที่เอ่ยถามสิ่งที่ไม่ควรสงสัยเลยด้วยซ้ำ

คำว่า ‘โง่จริง’ เป็นคำพูดติดปากของทราวยแก้ว เวลาที่เงือกสาวต้องอธิบายอะไรในสิ่งที่เธอคิดว่าคนถามน่าจะรู้อยู่แล้ว เงือกสาวก็อดที่จะบ่นไม่ได้ แต่ชาร์กไม่ได้เอาเป็นอารมณ์ เขากลับนึกขึ้นที่ทราวยแก้วทำตัวประหลาดผู้เก่งกาจรอบรู้ทุกเรื่องเสียเต็มประดา

“อย่าเพิ่งรำคาญสิ ทราวยแก้ว ถ้าอย่างนั้นทำไมเธอถึงไม่ร้องเพลงเพื่อหยุดไอ้กระเบนเวลามันหน่วยน้ำไล่มันล่ะ” ชาร์กเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่ทราวยแก้วมักจะต้องว่ายน้ำหนีกระเบนยักษ์หัวซุกหัวซุน ทั้งที่เมื่อกี้เพิ่งปราบงูทะเลมที่มันนั่นได้ หนีประสาอะไรกับปลากระเบน ทำไมจัดการไม่ได้

“โง่จริง มันเป็นเรื่องยกเว้น เข้าใจไหม เจ้ากระเบนนั้นมันไม่ใช่กระเบนธรรมดาหรอก ไม่งั้นฉันก็ต้องสู้มันได้แล้วสิ ไม่ต้องมาขอให้เธอช่วยหรอก ฉันก็รู้แค่นี้แหละ อย่าถามมากได้ไหม” น้ำเสียงของทราวยแก้วแสดงออกอย่างชัดเจนว่ากำลังหงุดหงิดเต็มที่

“เอ่อ ถามคำถามสุดท้ายแล้วจริงๆ ถ้าอย่างนั้นเธอก็ต้องสามารถหยุดการเคลื่อนไหวของคลื่นน้ำวนในโพรงน้ำนั่นได้ล่ะสิ”

“โง่จริง นั่นมันก็เรื่องยกเว้นอีกนั่นแหละ ไม่อย่างนั้นพ่อแม่ของฉันที่เป็นเงือกจะถูกดูดเข้าไปได้ยังไงล่ะ ฉันจะไม่ตอบคำถามเธออีกแล้วนะ”

น้ำเสียงของทรายแก้วเริ่มเศร้าเมื่อเอ่ยถึงพ่อแม่พลางสะบัดหน้าพริตไปอีกทาง
อย่างไม่สบอารมณ์

ชาร์กถอนใจอย่างสิ้นหวัง เขานึกว่าได้พบสิ่งที่จะช่วยทำให้สามารถ
ไขปริศนาของทะเลได้แล้ว แต่มันก็ไม่ใช่อยูดี ทรายแก้วเองก็ทำหน้าที่เหมือน
จะร้องไห้เพราะคิดถึงพ่อกับแม่ ท่ามกลางความเงิบก็มีเสียงกรี๊ดร้องของ
ผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวบริเวณผิวน้ำ

ด้วยสัญชาตญาณบางอย่างทำให้ชาร์กรีบพุ่งตัวสู่ผิวน้ำเบื้องบนเพื่อ
ช่วยหญิงสาวผู้นั้นโดยไม่ทันได้ล่ำลาและกล่าวขอบคุณทรายแก้ว

เมื่อพ้นผิวน้ำ ชาร์กก็สอดส่ายสายตามองหาหญิงสาวที่กำลังตะเกียก
ตะกาย แต่กลับไม่พบใครสักคน และเมื่อหันหลังไปก็เห็นหญิงสาวคนหนึ่ง
ที่ใส่ห่วงยางสีดออย่างแน่นหนากรีดร้องราวกับว่ากำลังจะจมน้ำหรือไม่ก็กำลัง
กลัวอะไรสักอย่าง

จะว่าเธอกลัวแมงกะพรุน หอยเม่น หรือฉลามก็ไม่น่าใช่ เพราะไม่มี
สัตว์น้ำชนิดใดอาศัยอยู่ในบริเวณนี้

“ช่วยหยุดร้องได้ไหมครับ คุณเป็นอะไรหรือเปล่า เจ็บตรงไหน” ชาร์ก
ว่ายน้ำเข้ามาหาหญิงสาวในห่วงยางที่ไม่ยอมหยุดร้องเสียที

“ฉันกลัวจมน้ำ คุณช่วยพาฉันเข้าฝั่งได้ไหมคะ” หญิงสาวตอบเสียง
ลั่นๆ แสดงออกทั้งสีหน้าและท่าทางว่ากลัวจริงๆ ไม่ได้เสแสร้ง ตั้งแต่เกิดมา
ชาร์กก็เพิ่งเคยเห็นคนที่กลัวน้ำอย่างจับจิตจับใจเป็นครั้งแรก

ในขณะที่ชาร์กลากห่วงยางของหญิงสาวเข้าฝั่งก็สังเกตเห็นว่าเธอไม่ใช่
คนไทยแท้ อาจจะเป็นลูกครึ่งไทย-มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ หรือไม่ก็อินโดนีเซีย
เพราะผิวพรรณที่ออกเป็นสีน้ำตาลและมีเครื่องหน้าที่คมเข้มแบบแขกๆ ใบหน้า
เรียวสวยเป็นรูปไข่ คิ้วดำโก่งรับกับดวงตากลมโตสีน้ำตาล จมูกโด่งเป็นสัน
อย่างชัดเจน แก้มอ้มและริมฝีปากเป็นรูปกระจับ ผมหยักศกมัดไว้อย่าง
ลวกๆ เป็นหางม้าพวงเล็กๆ

ครั้นใกล้ถึงฝั่ง สีหน้าของหญิงสาวผู้นั้นจึงเริ่มดีขึ้น แต่ก็ยังตัวลั่น

เหมือนยั้งกล้วยๆ อยู่ ชาร์กช่วยประคองหญิงสาวออกจากห่วงยาง ทันทีที่เธอ
 ย่างเท้าสู่พื้นทรายก็นั่งกองกับพื้นอย่างหมดแรง

“หายใจลึกๆ คุณไม่เป็นไรแล้วละ ว่าแต่ทำไมเมื่อกี้ร้องไวยวายน
 เหมือนกำลังจะจมน้ำ ใส่ห่วงยางขนาดนี้ไม่มีทางจมอย่างแน่นอน ขนาด
 เด็กสองสามขวบยังไม่กลัวเลยนะคุณ” ชาร์กอดไม่ได้ที่จะเหน็บแนมเมื่อเห็น
 ท่าทางกลัวเกินเหตุของหญิงสาว

“ความกลัวมันเกี่ยวข้องกับอายุตรงไหน คุณไม่รู้จะรักก็อย่าพูดดีกว่า”
 คราวนี้หญิงสาวผู้นั้นลุกขึ้นและสบตาเขาอย่างเอาเรื่อง และเมื่อเธอยืนขึ้น ชาร์ก
 ก็ได้เห็นหญิงสาวอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก รูปร่างของเธอเล็กและผอมบาง
 สวมบิกินีสีเขียวอมฟ้าตัดกับสีผิวอย่างน่ามอง เอวก็ว สะโพกผาย หน้าอก
 ไม่ใหญ่นัก แต่ก็ไม่ได้แบนราบจนน่าเกลียด เธอสูงประมาณอกของเขา
 จะเรียกว่าเป็นสาวฉบับกระเป๋าก็ได้

“ผมล้อเล่น อย่าโกรธสิ เอาเป็นว่าถ้ากลัวน้ำ วายน้ำไม่แข็ง สระเด็ก
 ในโรงแรมก็มี น้ำไม่ลึก ไม่ต้องใส่ห่วงยางด้วย”

ดูเหมือนคำแนะนำของเขาจะทำให้หญิงสาวผู้นั้นขดเคืองมากกว่าเดิม

“ขอบคุณนะคะที่เมื่อกี้ช่วยฉันไว้ แต่ฉันจะไปว่ายน้ำที่ไหนก็ไม่ใช่ว่า
 ของคุณ” ลีนคำ หญิงสาวผู้นั้นก็สับัดหน้าพริต แล้วหันหลังเดินกระแทกเท้า
 กลับไปยังเกสต์เฮาส์แห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ไกล

พูดด้วยดีๆ กลับพาลใส่เราซะงั้น รู้แบบนี้ไม่ช่วยดีกว่า!

ชาร์กเงยหน้ามองท้องฟ้าที่ในเวลาเริ่มเปลี่ยนเป็นสีหม่นก็รู้ตัวว่าเขา
 มัวแต่ดำดิ่งอยู่ในทะเลจนเกือบลืมเวลาอาหารค่ำเสียแล้ว ปานนี้ตาน้อยกับ
 แม่คงจะถามหาเขาให้วุ่น แต่ที่สำคัญก็คือ ฮอว์คกับไทเกอร์อาจจะฉวยโอกาส
 นี้แย่งตีมน้ำวิตามินวีเอชของเขาเรียบร้อยไปแล้ว

ชาร์กจึงรีบวิ่งกลับบ้าน และทันทีที่เข้าไปในห้องอาหารก็เห็นว่าทุกคน
 รับประทานอาหารค่ำใกล้จะเสร็จแล้ว

“นี่มัวแต่เถลไถลจนลืมเวลาอีกแล้วไอ้หมะ ถ้ามาสายแบบนี้อีกแม่จะ

ให้ย้ายไปอยู่ในทะเลเสียเลย” แม่ป่นแบบนี้ทุกทีที่เธออยู่ในทะเลเพลิงเสียจนลืมเวลาอาหารค่ำ ซึ่งเป็นเวลาที่ทุกคนในบ้านจะรับประทานอาหารร่วมกันพร้อมหน้าพร้อมตา

“ขอโทษครับ แล้วน้ำวิตามินวีเอชของผมหายไปไหน” ชาร์กพูดพลางกวาดตามองฮอว์คกับไทเกอร์ที่ผินหน้าไปคนละทาง น้ำวิตามินวีเอชที่ชาร์กวางถามคือสารโปรตีนแทนเลือดมนุษย์ที่แวมไพร์อารยะได้คิดค้นขึ้นเพื่อใช้ดื่มแทนเลือดมนุษย์

“ก็เห็นว่านายจะไม่กลับมากิน เห็นหายไปไหนตั้งนานสองนาน ฉันกับไทเกอร์เสียใจของก็เลยช่วยจัดการให้” ฮอว์คแก้ตัวพลัน ส่วนไทเกอร์ไม่พูดอะไร ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และ่วนกับงานประดิษฐ์ที่ทำค้างไว้

ชาร์กนี่อึ้ง เวลานี้เขาหิวจนแทบจะกินวัวได้ทั้งตัวแล้ว เมื่อนึกอะไรออกก็ต้องขอแก้เผ็ดสักหน่อย

“แม่ครับ สองคนนี่เขาดื่มน้ำม้ระแล้วหรือยัง” ชาร์กหมายถึงน้ำม้ระขึ้นที่ช่วยดับกลิ่นคาวเลือดเพื่อไม่ให้แวมไพร์อสูรสามารถติดตามกลิ่นได้

ทันทีที่ชาร์กพูดจบ เพ็ญพัทริกก็มองหน้าฮอว์คกับไทเกอร์อย่างคาดคั้น

“น้ำม้ระที่แม่เพิ่งรินให้เมื่อกี้อยู่ที่ไหน หยิบขึ้นมาดื่มให้แม่ดูต่อหน้าเดี๋ยวนี้เลย ถ้าไม่ยอมดื่มก็นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารกันแบบนี้ทั้งคืนนั่นแหละ” เพ็ญพัทริกพูดเสียงเรียบ แต่ทุกคนรู้ว่าภายใต้ท่าทางและเสียงพูดที่ดูเหมือนใจดีนั้นแฝงความเจ็บปวดไว้

ฮอว์คกับไทเกอร์ต่างหันมามองหน้าเขาเป็นนัยว่า ‘ฝากไว้ก่อนเถอะ’ ก่อนที่จะหยิบแก้วน้ำม้ระขึ้นดื่มอย่างจำใจ และทำหน้าที่ตาเหยเกไปตามๆ กัน

“ตาน้อยครับ ตกกลางจะให้ผมอดอาหารจริงๆ เหนอ” ชาร์กหันมาถามตาน้อยที่เป็นคนคอยดูแลความเป็นอยู่และอาหารการกินของทุกคนในบ้านหลังนี้

“ผมไม่ใช่คนใจจิตใจดำเสียหน่อย น้ำวิตามินของคุณชาร์ก ผมเก็บไว้ให้แล้ว เมื่อกี้คุณฮอว์คแค่แกล้งหยอกเล่นเท่านั้นเอง” ตาน้อยเฉลยพลาง

ยกหน้าวิตามินวีเอชแก้วโตมาให้เขาดื่ม ทำให้ชาร์กรู้สึกผิดที่เมื่อกี้แกล้งให้ฮอว์คกับไทเกอร์ต้องดื่มน้ำมะระขึ้นกที่ทั้งคู่เกลียดแสนเกลียด

เมื่อชาร์กกินข้าวเสร็จแล้วก็ดื่มน้ำมะระขึ้นก เพื่ญพักตร์หนึ่งเฝ้าดูเขาดื่มจนหมดแก้วจึงยอมลุกจากโต๊ะ เมื่อมีโอกาสได้อยู่ด้วยกันตามลำพังกับฮอว์คและไทเกอร์ ชาร์กก็กล่าวขอโทษพี่น้องทั้งสอง

“อย่าคิดว่าฉันจะให้ภัยง่าย ๆ นะชาร์ก วันนี้นายทำแสบนัก” ฮอว์คยังอารมณ์ขุ่นมัวไม่หายที่ถูกเขาเล่นงานให้ดื่มน้ำมะระขึ้นกจนเกลียด

“ว่าแต่วันนี้นายหายไปไหนตลอดทั้งวัน มีอะไรหรือเปล่า” ไทเกอร์ถามขึ้นมาโดยไม่ละสายตาจากสิ่งประดิษฐ์ที่ทำอยู่ เห็นไทเกอร์ทำตัวเฉยๆ พุดน้อยเหมือนไม่ค่อยสนใจอะไร แต่แท้จริงแล้วไทเกอร์แอบสังเกตทุกคนอยู่เงียบๆ จึงรู้ความเคลื่อนไหวของทุกคน แม้แต่ความผิดปกติเล็กๆ น้อยๆ ไทเกอร์ก็มักจะเป็นคนเดียวที่รู้ เพียงแต่ว่าเขามักจะไม่เอ่ยมันออกมาหากไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ

“ก็ไม่มีอะไรนี่นา ฉันก็แค่ว่ายน้ำดูนั่นดูนี่เพลินๆ” ชาร์กตอบสั้นๆ เพราะยังไม่อยากเล่าเรื่องโพรงน้ำวนใต้ทะเล รวมทั้งเรื่องที่เขาเกือบถูกงูทะเลยักษ์รัดตายให้ใครฟัง

“ในทะเลก็มีแต่กุ้ง หอย ปู ปลา ว่ายวนไปวนมา เห็นจะมีแต่นางเงือกนมตุ้มที่น่าสนใจหน่อย ถามจริงๆ ถေး นายกับทรายแก้วเป็นแฟนกันหรือเปล่า” ฮอว์คไม่ยอมถามแต่เรื่องเดิมๆ ที่เขาสนใจ คือสาวอกตุ้ม และไม่เว้นแม้แต่นางเงือก

“ฮอว์ค ฉันบอกนายเป็นร้อยล้านหนแล้วว่าฉันกับทรายแก้วเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น และจะไม่วันเป็นอะไรกันมากกว่านั้นแน่นอน” ชาร์กยืนยันหนักแน่น

“นายชอบผู้หญิงแบบไหนหรือชาร์ก ฉันไม่เคยเห็นนายคบกับใครเลย” ฮอว์คถามอย่างใคร่รู้

“ไม่รู้สิ ฉันก็นึกไม่ออกเหมือนกัน ฉันไม่มีสเปกเหมือนนายนี้ฮอว์ค แต่วันนี้ฉันเจอผู้หญิงประหลาดอยู่คน กล้วยน้ำเหมือนเป็นโรคประสาท ขนาดใส่ห่วงยางว่ายน้ำแล้วยังร้องลั่น กล้วยจะจมน้ำ พอฉันช่วยพาเข้าฝั่ง ฉันก็เตือนดีๆ ว่าถ้ากล้วยน้ำก็ให้ไปว่ายน้ำในสระเด็ก เธอก็โมโห บอกไม่ให้ยุ่ง แล้วก็เดินกระแทกเท้าหนีไปเสียอย่างนั้น”

“แล้วนายทำใจละซาร์ก ปล่อยให้เดินหนีไปดี๊ดี อย่างนั้นหรือ” ไทเกอร์เงยหน้าขึ้นถามด้วยความสนใจยากู้เต็มที่

“ถ้าฉันเป็นนายนะซาร์ก จะเดินตามไปแล้วจับมาจับเสียให้เซ็ด” ฮอว์คพูดอย่างคะนองปาก

ไทเกอร์ได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอา ส่วนซาร์กหัวเราะร่าและอมยิ้มเมื่อนึกถึงสีหน้าถือดีของหญิงสาวหน้าคมผู้นั้น

“ซาร์ก นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นนายยิ้มเวลาพูดถึงผู้หญิง มันซักจะยังไงๆ แล้วสิ นี่แสดงว่าที่หายไปตั้งนานสองนานก็เพราะมัวเกี่ยวสาวคนนี้นี่เอง” ไทเกอร์ซึ่งเป็นคนช่างสังเกตได้โอกาสแซว

“สาวที่ไหนกัน ตัวกะเปียกยังกะลูกปลุกหอย แถมยังปากรัยอีก ไม่มีอะไรน่าสนใจสักนิด” ซาร์กส่ายหัว แต่เขาก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมภาพของหญิงสาวผู้นี้จึงติดอยู่ในสมอง หัวใจ และสายตาของเขาจนไม่อาจลบเลือนไปได้

“นายนี่เป็นคนปากกับใจไม่ตรงกัน ปากบอกว่าไม่ชอบ แต่ลองไปส่องกระจกดูตัวเองเวลานี้สิ ยิ้มจนปากแทบจะฉีกถึงรูหู ฉันซักอยากรู้แล้วสิว่าเธอคนนั้นเป็นใครถึงทำให้หัวใจของพ่อฉลามใจเพชรหลอมละลายเป็นปุยนุ่นลีซมฟูได้ขนาดนี้” ฮอว์คพูดอย่างคนเจ้าบทเจ้ากลอน จนทั้งเขาและไทเกอร์อดหัวเราะไม่ได้

“ฮอว์ค นายก็พูดเรื่อยเจื้อยไป ชื่อผู้หญิงคนนั้นฉันยังไม่รู้จักเลยหน้าตาแปลกๆ เหมือนพวกคนมาเลย์ฯ หรือไม่ก็อินโดฯ สงสัยจะเพ็งมาอยู่หรือไม่ก็มาเที่ยว” ซาร์กพูดตามความจริง เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหญิงสาว

คนนั้นเลยแม้แต่น้อย

“หรือว่าจะเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน ฉันได้ยินว่าตอนนี้ที่มหาวิทยาลัยของเรามีโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาสาขาดุริยางคศิลป์กับอินโดนีเซีย ได้ข่าวว่ามีนักศึกษาสองคนที่มาร่วมโครงการนี้ คนหนึ่งเป็นผู้หญิง ได้ยินมาว่าตัวเล็ก แต่หน้าสวย และเป่าขลุ่ยเก่ง ส่วนอีกคนเป็นผู้ชาย เก่งพวกเครื่องสายสาว ๆ มหาลัยของเราคิดกันว่าหล่อ แต่ฉันยังไม่เคยเห็นหน้า ฟรุ้งนี้อาจจะได้เห็น เพราะดูเหมือนว่าจะมีการแสดงขลุ่ยอะไรสักอย่างนี่แหละ” ไทเกอร์เปรยขึ้นมา

“มีอะไรที่นายไม่รู้อ่างใหม่ไทเกอร์ แต่โลกมันจะกลมขนาดนั้นเลยหรือ ผู้หญิงคนนั้นอาจจะไม่ใช่นักศึกษาแลกเปลี่ยนก็ได้” ชาร์กมองหน้าไทเกอร์อย่างทึ่งๆ ที่น้องชายของเขา รู้ความเคลื่อนไหวรอบตัวทุกอย่างจริงๆ

“นักศึกษาชายแลกเปลี่ยนที่นายบอกว่าสาวกรีดจะหล่อสักแค่ไหนกันเชียวะ แต่ที่แน่ๆ ไม่มีทางมาดแมนแสนเท่าฉันได้หรอก” ฮอว์คพูดพลางยกแขนเบ่งกล้ามเนื้อ แข็งแรง หยើยวหนุ่มมักจะทนไม่ได้ที่จะมีใครหล่อและพอปพิวลารีในหมู่สาว ๆ มากไปกว่าเขา

“นั่นสิ ใครจะหล่อ จะเท่าว่าพี่หอกเอ๊ย พี่ฮอว์คได้ละ จีบผู้หญิงก็เก่งเป็นที่หนึ่ง” ไทเกอร์พูดด้วยน้ำเสียงประชด แต่ฮอว์คไม่รู้สึก ยิ้มรับอย่างภูมิใจ

“เอาเถอะ ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใคร ฉันก็ไม่ได้สนใจเธออย่างที่พวกนายคิดหรอก และหากฉันคิดจะรักใครสักคน ผู้หญิงคนนั้นก็ต้องชอบว่ายนํ้า และรักทะเลเหมือนกับฉัน” ชาร์กตัดบทไม่ให้ฮอว์คกับไทเกอร์ซักไซ้เขาเกี่ยวกับเรื่องหญิงสาวคนนั้นมากไปกว่านี้ โดยอ้างว่าฟรุ้งนี้มีเรียนแต่เช้า ต้องรีบนอน

“จะรีบนอนทำไมชาร์ก นี่ยังหัวค้ำแก้มๆ จะรีบไปนอนฝันถึงสาวคนนั้นละสิ เคยได้ยินไหม เกลียดอะไรมันได้ อย่างนั้นนะน้องชาย” ฮอว์คตะโกนไล่หลัง

ชาร์กสะดุ้งเมื่อได้ยินคำพูดสุดท้ายของฮอว์ค “เกลียดอย่างไรมันก็ได้

อย่างนั้น” เห็นจะจริง ฮอว์คซึ่งชอบสาวนมตุ่มมากกว่าสิ่งใดในโลกใบนี้กลับมีแฟนสาวอย่างเนตรนาที่มีรูปลักษณะตรงกันข้ามกับที่ฮอว์คชอบ แล้วเขาจะได้แฟนแบบที่ตรงกันข้ามกับสาวที่เขาฝันไว้หรือเปล่า

ภาพของหญิงสาวร่างเล็กหน้าคมผู้นั้นลอยเด่นขึ้นมา ชาร์กพยายามสลัดภาพของเธอที่ลอยไปลอยมาในหัวคำนึง พรุ้งนี้เข้าเมื่อตื่นขึ้นมา เขาก็คงจะลืมเธอผู้นั้นเอง เหมือนตั้งความมืดในยามราตรีที่สลายไปพร้อมแสงอรุณต้อนรับวันใหม่

ทันทีที่แสงอาทิตย์มาเยือน และได้เวลาที่ชาร์กจะต้องตื่นนอน สิ่งแรกที่เขานึกถึงก็คือเธอผู้นั้น ภาพของเธอไม่ได้เลือนหายไปจากความคิดของเขาเลยแม้แต่น้อย มันกลับยิ่งชัดเจนขึ้น อยากลืม แต่กลับจำ ชาร์กรีบแต่งตัวเตรียมหนังสือที่จะต้องเอาไปเรียน วันนี้เขามีคลาสตอนเช้า จึงต้องไปมหาวิทยาลัยคนเดียวแต่เช้าตรู่ตามลำพัง

“ตื่นแต่เช้าเชียวนะครับคุณชาร์ก เดี่ยวผมจะไปเตรียมจักรยานให้ นะครับ” ตาน้อยจัดเตรียมทุกอย่างให้ทุกคนในบ้านได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยและไม่ขาดตกบกพร่อง ทำให้ชีวิตประจำวันของพวกเขาง่ายดายและสะดวกขึ้นมาก

หลังจากดื่มน้ำวิตามินวีเอสกับน้ำมะระขึ้นกมขมปีแล้ว ชาร์กก็รวบรวมข้าวของมาใส่ในไว้ในถุงที่ห้อยติดอยู่กับแฮนด์บังคับจักรยาน กล่าวขอบคุณ ตาน้อย ก่อนที่จะถีบจักรยานออกไปยังถนนสายเล็กๆ เลียบชายหาดเพื่อมุ่งหน้าไปยังมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ไม่ไกล

ชาร์กชอบขี่จักรยานมากกว่าชอบขี่มอเตอร์ไซด์อย่างฮอว์ค หรือชอบขับรถเหมือนไทเกอร์ เพราะเขาไม่ค่อยพิสมัยความเร็วหรือความตื่นเต้นเร้าใจเท่ากับพี่น้องทั้งสอง จักรยานจึงเป็นพาหนะคู่ใจที่ตอบใจหทัยของชาร์กได้ดีที่สุด เพราะความเร็วของมอเตอร์ไซด์หรือรถทำให้ชาร์กไม่มีโอกาสได้ดื่มด่ำกับทิวทัศน์สองข้างที่สวยงามได้อย่างเช่นเวลานี้

‘นายจะอยากกินลมชมวิวอะไรกันนักกันหนา ทางขวาก็ทะเลที่นายอยู่กับมันทั้งวันทั้งคืน ส่วนทางซ้ายก็เป็นหาดทรายที่เรียงรายไปด้วยต้นมะพร้าว และรีสอร์ทเรียงเป็นตับ ไม่เห็นจะมีอะไรน่าสนใจหรือแปลกใหม่สักนิด’

ฮอว์คออกความเห็นที่ทำให้ชาร์กอดข้าตัวเองไม่ได้ เพราะที่ฮอว์คพูดมาก็ไม่ผิดสักนิด สองข้างนั้นไม่มีอะไรแปลกใหม่และน่าสนใจถึงขนาดจะต้องขึ้นจักรยานชมวิว แต่สำหรับชาร์กแล้ว เขาชอบมองและสังเกตความเปลี่ยนแปลงของทะเลและหาดทรายในแต่ละวัน ความรู้สึกนี้ก็คงไม่ต่างจากฮอว์คที่ไม่เคยเบื่อยามแหงนมองฟ้า และไทเกอร์ที่สนใจชีวิตในป่า

ปกติในเส้นทางนี้ นอกจากเขาแล้ว นานๆ ครั้งจึงจะมีมาจักรยานโผล่มาสักคัน เสียงล้อจักรยานที่เสียดสีกับพื้นถนนจากทางด้านหลังทำให้ชาร์กเหลือบมองกระจกมองหลัง จึงเห็นหญิงสาวคนหนึ่งใส่หมวกกันน็อกสีขาวขี่จักรยานสีชมพูไล่หลังเขาอยู่ไม่ไกล ในขณะที่ชาร์กกำลังจะชะลอความเร็วรถจักรยานของหญิงสาวผู้นั้นก็พุ่งตรงมาจะชนจักรยานของเขา

ด้วยความชำนาญ ชาร์กจึงหักหลบได้ทัน แต่จักรยานของหญิงสาวกลับเสียหลัก ด้วยความตกใจเธอจึงหักหลบ จึงชนเข้ากับต้นมะพร้าวดังโครม หญิงสาวผู้นั้นกระเด็นจากจักรยานไปยังบริเวณพื้นทรายนุ่ม จึงทำให้ไม่เจ็บตัวมากนัก

ชาร์กจอดจักรยานไว้ข้างทางก่อนจะรีบวิ่งไปดูอาการของหญิงสาวผู้นั้นที่แม้จะดูเจ็บไม่น้อยจากอุบัติเหตุเมื่อครู่ แต่น่าแปลกที่เธอไม่ยกกริ่งสักแอะ อย่างว่าแต่เป็นผู้หญิงเลย ต่อให้เป็นผู้ชายที่แข็งแรงก็ต้องร้องโอดโอยบ้าง แสดงว่าหญิงสาวผู้นี้คงจะอดทนและใจแข็งไม่น้อย ยังไม่ทันที่เขาจะช่วยพยุงเธอลุกขึ้นจากพื้นทราย หญิงสาวก็หยัดตัวขึ้น และเมื่อเธอลงยหน้ามองเขาก็เห็นตาโตคมเข้มคู่สวยที่ตรึงอยู่ในห้วงคำหนึ่งของเขาตั้งแต่เย็นเมื่อวาน

หญิงสาวคนนี้เป็นคนเดียวกับที่เขาช่วยเธอไว้ที่ทะเลเมื่อวานนี้ มันจะบังเอิญไปไหม

‘นี่คุณ ขี่จักรยานมองทางบ้างหรือเปล่า เห็นอยู่ว่าผมอยู่ตรงหน้าก็ยังไม่

เร่ปั่นมาอีก

ชาร์กเป็นฝ่ายเริ่มต่อว่า แต่เมื่อเห็นลีหน้าเหยเกและปากที่เม้มเหมือนพยายามอดทนต่อความเจ็บปวด ชาร์กจึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ฉันเพิ่งหัดขี่จักรยาน เบรกไม่ทันจริงๆ ขอโทษนะ ต้องรีบไปแล้ว เดี่ยวเข้าเรียนสาย” หญิงสาวพูดพลางเดินไขว่เขกไปที่จักรยานของเธอ ที่ตอนนี้ล้อเหล็กด้านหน้าบุบ ซ้ายข้างก็แตก หญิงสาวยื่นมองภาพตรงหน้าด้วยอาการลึนหัวง

“วายน้ำก็ไม่เป็น ขี่จักรยานก็ไม่คล่อง ถามจริงๆ เถอะ คุณทำอะไรเป็นบ้างหรือเปล่าเนี่ย สภาพของคุณตอนนี้ขี่ไปไหนไม่ได้หรอก ทั้งไว้ตรงนี้แหละ แล้วค่อยยกกลับมาเอาไปซ่อม คุณซ้อนท้ายจักรยานผมไปแล้วกัน รีบไม่ใช่หรือ ผมเองก็ต้องรีบไปเรียนเหมือนกัน”

หญิงสาวทำหน้าที่ชัดเจนเหมือนจะต่อว่าเขาที่ประณามว่าเธอทำอะไรไม่เป็น แต่แล้วก็เปลี่ยนใจกลืนคำต่อว่านั้นลงคอ แล้วเดินไขว่เขกตามไปที่จักรยานของเขาแต่โดยดี

ชาร์กหันไปมองหญิงสาวผู้นั้นก็เห็นว่ากำลังเดินกระเด้งกระแฉ่งตามมา “เจ็บมากหรือคุณ เดี่ยวผมอุ้มขึ้นรถแล้วกันนะ” ชาร์กพูดพลางซ้อนสาวร่างเล็กขึ้นมาหนึ่งบนเบาะหลังของจักรยาน โดยไม่สนใจเสียงอุทธรณ์ของหญิงสาวที่ขอเดินเอง

“คุณเรียนอยู่ที่ไหน เดี่ยวผมไปส่ง”

“มหาวิทยาลัยเซนต์เอ็ดเวิร์ด คุณรู้จักหรือเปล่า”

“ยิ่งกว่ารู้จักเลยละ เกาะผมดีๆ แล้วกัน เรากำลังจะเหาะไปถึงที่นั่นภายในห้านาที” ชาร์กพูดพลางรีบปั่นจักรยานไปยังมหาวิทยาลัยเซนต์เอ็ดเวิร์ดที่อยู่ไม่ไกล ชาร์กอมยิ้มเมื่อหญิงสาวที่นั่งซ้อนท้ายเอาแขนโอบแล้วซุกตัวกับแผ่นหลังเขาอย่างแนบแน่นราวกับกลัวว่าจะหลุดปลิวออกจากจักรยานที่ปั่นด้วยความเร็ว

เพียงในเวลาไม่กี่อึดใจ ทั้งคู่ก็มาถึงที่มหาวิทยาลัยโดยสวัสดิภาพ

“โอเคหรือเปล่าคุณ หน้าตาซีดเซียวเหมือนจะเป็นลม” ชาร์กช่วยประคองหญิงสาวที่หน้าซีดเผือดลงจากจักรยานที่จอดอยู่ถัดจากจักรยานของนักศึกษาคนอื่นๆ

“ว้าย! พี่ชาร์กให้ใครซ้อนท้ายมาด้วยคะ อายุมีไม่ยอมมะคะ” สาวน้อยลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่นหน้าสีก๊าก และแก๊งสาวแฟนคลับของชาร์กวิ่งปราดเข้ามาขวางชาร์กไม่ให้ช่วยประคองหญิงสาวผู้ซ้อนท้ายจักรยานของเขา

“ไม่เป็นไรคะ ฉันเดินเองได้ ขอขอบคุณมากที่พามาส่ง” หญิงสาวแย้งพลางลงจากเบาะที่นั่งด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ ชาร์กเห็นท่าไม่ดีจึงรีบเข้าไปหมายจะประคองเธออีก แต่แล้วก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่รู้มาจากไหนมาประคองหญิงสาวไว้

“วิรา เป็นอะไรหรือเปล่า เดี่ยวพี่พาไปห้องพยาบาล” ชายหนุ่มผู้นั้นเหลียวมองชาร์กแหวบหนึ่งอย่างระแวง สายตาแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของหญิงสาวอย่างไม่ปิดบัง

หญิงสาวผู้นั้นชื่อ ‘วิรา’ อย่างนั้นหรือ ชายหนุ่มคนที่เพิ่งประคองวิราไปด้วยความหวงแหนมีใบหน้าและผิวคมเข้มละม้ายวิราไม่น้อย บางทีทั้งคู่อาจจะเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนจากจาร์ตาอย่างที่ไทเกอร์ว่าก็ได้

ในเวลาหนึ่งสิ่งที่ชาร์กอยากรู้ไม่ได้มีเพียงแค่ ‘พลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในทะเล’ แต่ยังมีเรื่องของหญิงสาวชื่อว่า ‘วิรา’ ที่น่ารู้จักและน่าค้นหาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย

๔

วิราพยายามทำให้สงบก่อนที่ม่านหน้าเวทีแสดงจะเปิดออก วันนี้เริ่มต้นไม่ดีเลย โชคร้ายแต่เช้า วิราเติบโตมากับพ่อที่เชื่อถือในเรื่องโชคกลางดั่งนั้นหล่อนจึงปักใจเชื่อว่าวันนี้คงไม่แคล้วจะโชคร้ายตลอดทั้งวัน

กลางสังหรณ์ของวิราบอกไม่ผิดอย่างแน่นอนว่า ชายหนุ่มคนที่เธอพบเมื่อวานนี้ที่ทะเลคือคนที่จะนำพาความโชคร้ายมาสู่ชีวิตของเธอ และมันก็เกิดขึ้นจริง

เมื่อเช้าที่เธอได้พบกับเขาอีกครั้ง เธอต้องหักหลบจักรยานของเขาที่อยู่ด้านหน้าจนเสียหลักพุ่งชนกับต้นมะพร้าว เจ็บตัวได้แผลและข้อเท้าอักเสบ แต่เขาก็ยังพอมีความดีอยู่บ้างตรงที่มีน้ำใจให้เธอซ้อนท้ายจักรยานมาที่มหาวิทยาลัย ซึ่งบังเอิญว่าเขาเองก็เรียนอยู่ที่นี้ด้วยเหมือนกัน

วิราจึงบอกตัวเองว่านับจากนี้ไปเธอจะพยายามไม่เข้าไปใกล้ผู้ชายคนนี้อีก เพราะนอกจากจะโชคร้ายแล้ว เธอยังเกลียดถ้อยคำที่เขาปรามาสว่าคนอย่างเธอ 'ทำอะไรไม่เป็น' ทำให้เธอรู้สึกด้อยค่าและโง่ในสายตาของเขา

ทันทีที่ม่านหน้าเวทีเปิดออกพร้อมเสียงปรบมือของผู้ชมซึ่งก็คือ

นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเซนต์เอ็ดเวิร์ดตั้งขึ้น วิราจึงหยิบซูลิง (Suling) หรือขลุ่ยอินโดนีเซียเลายาวที่ทำจากไม้ไผ่ขึ้นมาจ่อที่ริมฝีปาก

วิราวางนิ้วของเธอบนรูขลุ่ยซูลิงที่มีทั้งหมดหกรู ลับหว่างตามโน้ตของบทเพลงที่กำลังจะบรรเลง แล้วเริ่มเป่าลมเบาๆ ให้เกิดเสียงสูงต่ำสลับกันอย่างนุ่มนวลและแว่วหวานดังเสียงคลื่นที่ค่อยๆ ซัดเข้าหาฝั่ง ซึ่งสร้างมนตร์สะกดให้ผู้ชมรู้สึกซาบซึ้งระคนเศร้าในคราเดียวกัน

นวลเจ้าพี่เอ๋ย คำน้องเอ๋ยล้ำค่าครวญ
ถ้อยคำเหมือนจะชวน
ใจพี่ทวลครวญคร่ำอาลัย

น้ำตาอาบแก้ม เพียงแซมเพชรไสว
แววับจับหัวใจ เคล้าแสงไต้งามจับตา

นวลแสงเพชร
เกล็ดแก้วอันล้ำค่า
คราเมื่อแสงไฟส่องมา
แววาวชวนชื่นชม

น้ำตาแสงไต้ ตีมีใจพี่ร้าวระบม
ไม่ย่อากพรากขวัญภิรมย์
จำใจข่มใจไปจากนวล
นวลเจ้าพี่เอ๋ย นวลเจ้าพี่เอ๋ย

วิราจำ ‘เพลงน้ำตาแสงไต้’ ของ ฉลอง ลิมะเสถียร ได้ดี เพราะพ่อของเธอเปิดเพลงนี้ฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่านับตั้งแต่รัญญา แม่ของเธอจากไปอย่าง

ไม่มีวันหวนกลับมา พ่อที่นำส่งสารของเธอรำพันหวนให้ถึงแม่ของเธออยู่หลายปี และฟังเพลงนี้ทุกวัน เพลงแห่งความหลังของท่านทั้งสองที่พบและรักกันที่เมืองไทย

คาโย (Kahyo) พ่อของวิราเป็นนักศึกษาหนุ่มอินโดนีเซีย กำลังเรียนปริญญาเอกและทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องดนตรีไทยได้โอกาสมาเที่ยวที่พหยา และได้ฟังเพลงน้ำตาแสงใต้ที่ริ้วญาซบร็องที่ร้านอาหารริมทะเลแห่งหนึ่งในคืนพระจันทร์เต็มดวง

แสงจันทร์นวลที่สาดส่องมาที่ตัวริ้วญาซึ่งกำลังร้องเพลงด้วยทำนองหวานระคนเศร้าทำให้พ่อของเธอไม่อาจละสายตาไปจากแม่ของเธอได้เลย

คาโย ในภาษาอินโดนีเซียแปลว่า แสง และนับตั้งแต่วันนั้นพ่อก็รู้ว่าพ่อต้องการจะเป็นแสงสว่างให้ชีวิตของแม่ เช่นเดียวกับแม่ที่ก็ปรารถนาให้ลำแสงที่ชื่อว่า คาโย ปกป้องคุ้มครองชีวิตของแม่ตลอดไป

แต่แล้วพ่อก็รักษาชีวิตของแม่ไว้ไม่ได้ พ่อจึงไม่เคยให้อภัยตัวเองนับแต่นั้น

เพลงน้ำตาแสงใต้จึงเป็นตัวแทนของแม่ แทนความรู้สึกของพ่อที่มีต่อแม่ของเธอ และพ่อก็ปรารถนาอย่างยิ่งถ้าหากวันหนึ่งที่พ่อกลับมาที่เมืองไทย พ่อจะร้องเพลงนี้ให้แม่ฟังที่ทะเลแห่งนั้น ให้แม่ได้รู้ว่าพ่อคิดถึงและอาลัยต่อการจากไปของแม่มากเพียงใด

วิราคิดว่าวันนั้นของพ่ออาจจะไม่มีวันเกิดขึ้นจริง หรือไม่ก็อาจจะนานเสียจนไม่รู้เมื่อไรว่าแม่จะได้รับรู้ความคิดถึงนี้ ดังนั้น วันที่เธอตัดสินใจมาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่เมืองไทย เธอจึงขอร้องให้อาจารย์อนุญาตให้เธอเล่นเพลงนี้เพื่อส่งผ่านความรักและความคิดถึงของพ่อกับเธอไปให้แม่รับรู้

เสียงปรบมือดังก้องทั่วห้องประชุม ซึ่งในเวลานี้มีผู้ชมอยู่หลายร้อยคน รวมทั้งสายตาคู่หนึ่งของคนที่วิรา รู้สึกว่าเขาจ้องมองเธออย่างไม่วางตาดวงหน้าแบบนี้ แวดตาแบบนี้ไม่ใช่ใครอื่น นอกจากชายหนุ่มผู้หนึ่งที่นำพาความโชคร้ายมาสู่ชีวิตของเธอ เขานั่งอยู่ตรงกลางระหว่างชายหนุ่มอีกสองคน

ที่หน้าตาละม้ายคล้ายกัน คนทางซ้ายดูแววตาทำทางเจ้าชู้ไม่เบา ส่วนคนทางขวาแต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า เรียกว่าหล่อกันไปคนละแบบ

แต่ทำไมกันเล่า เวลาที่เธอมองชายหนุ่มคนกลาง คนที่เธอเชื่อว่าเขาคือความอัปมงคลในชีวิต ทำไมหัวใจของเธอจึงสั่นไหวระรัวอย่างไร้สาเหตุ

บางทีมันอาจจะเป็นผลพวงจากอุบัติเหตุเมื่อเช้าที่ทำให้สมอง ร่างกาย และหัวใจของเธอทำงานผิดปกติกระมัง หัวใจจึงเต้นแรง และเลือดในกายสูบฉีดอย่างผิดจังหวะ

“วิรา การแสดงจบแล้ว ลงมาเถอะ เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมหน้าแดง แปรืดเหมือนเป็นไข” ไบรอัน หนุ่มรุ่นพี่ชาวอินโดนีเซียที่มาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่นี่พร้อมกับเธอถามไถ่อาการด้วยความเป็นห่วง เมื่อเข้าหากไม่ได้ ไบรอันพุงไว้ตอนที่ลงจากจักรยาน และพาไปทำแผลที่โรงพยาบาล เธอคงจะแย່แน่ๆ

“เออ วิราไม่ได้เป็นอะไรคะ เมื่อกี้คงตื่นเต้นมากไปหน่อย” วิราหาข้อแก้ตัว คนอย่างวิราไม่ตื่นเต้นกับการแสดงอยู่แล้ว เธอชินกับการแสดงดนตรีมาตั้งแต่เด็กๆ ด้วยพรสวรรค์ในการเป่าขลุ่ยที่ฉายแววตั้งแต่เด็ก ทำให้วิราเป็นนักดนตรีรุ่นเยาว์ที่ได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงวัฒนธรรมของประเทศอินโดนีเซีย โดยให้เข้าโครงการเพื่อพัฒนาเป็นนักดนตรีมืออาชีพ

หากถามว่าวิราได้ความสามารถในการเป่าขลุ่ยมาจากใคร คงต้องตอบว่าได้มาจากพ่อเต็มๆ เพราะพ่อของเธอเล่นถือได้ว่าเป็นคนที่เป่าขลุ่ยได้ไพเราะราวกับมีมนตร์ขลัง แม้แต่ผีเสื้อหรือนกยงบินมาเกาะฟังกันที่ขอบหน้าต่าง

“วิรา วันนี้ไม่มีเรียนแล้ว เดี่ยวพี่พาไปส่งที่เกสต์เฮาส์นะ” ไบรอันอาสาพาเธอไปส่งยังที่พักด้วยความเป็นห่วง แต่หญิงสาวกลับรู้สึกอึดอัดกับความใส่ใจที่เกินพอดีของชายหนุ่ม ถึงกระนั้นเธอก็ซาบซึ้งในน้ำใจของไบรอันมาโดยตลอด วิรารู้จักกับไบรอันมาตั้งแต่เด็ก เขาเป็นพี่ชายแสนดีที่คอยปกป้องคุ้มครองเธอมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เธอจึงจำต้องปฏิเสธอย่างนุ่มนวลเพื่อไม่ให้ไบรอันรู้สึกไม่สบายใจ แต่นับวันไบรอันก็ยิ่งทำตัวเหมือนเป็นพ่อของเธอมาก

ขึ้นทุกที พ่อที่คอยประคบประหงมเธอเหมือนไข่ในหิน

นับตั้งแต่วิรากำลังกำพร้าแม่ พ่อจึงต้องรับหน้าที่ในการเลี้ยงดูเธอเพียงคนเดียว และพยายามจะชดเชยไม่ให้เธอรู้สึกขาดความรักความอบอุ่น จึงคอยประคบประหงมเลี้ยงดูวิราจนกลายเป็นคุณหนูที่หิบบ้างทำอะไรไม่เป็น

‘อย่าปีนต้นไม้ล่ะลูก ตกลงมาจะช้ำหัก’

‘จักรยานขี่แล้วหกล้มจะเป็นแผลเป็น ไม่สวย’

‘อย่าจับมิดนะลูก เดี่ยวมันบาดเอา’

และคำเตือนอีกมากมายที่ทำให้เด็กหญิงวิราในวันนั้นเปรียบประหนึ่ง ‘ตุ๊กตาแก้วเนื้อบาง’ ที่พ่อกลัวว่าจะถูกใครทำให้แตกแตกและบิ่นเป็นรอยร้าว

ในเวลานั้นเธอรู้สึกเคืองพ่อที่ไม่อนุญาตให้เธอทำอะไรสักอย่าง จนกลายเป็นตัวประหลาดของเพื่อนๆ วยเดียวกันที่ไม่มีใครอยากเล่นด้วย

‘วิรา เธอไปเล่นกับคนอื่นเถอะ เล่นกับเธอไม่เห็นสนุกเลย ขึ้นพ่อเธอมาเห็นเข้าจะพลอยแะตพวกเราไปด้วย’ เพื่อนๆ มักจะอ้างเหตุผลว่าที่ไม่ให้เธอเล่นด้วยเพราะเกรงว่าพ่อของเธอจะมาห้ามไม่ให้พวกเขาเล่นโพลีโดมโน้จันทะยาน วิราจึงเสียใจและเหงาที่ไม่มีใครอยากจะเป็นเพื่อนกับเธอ

ถึงแม้วิราจะฝืนคำสั่งของพ่อโดยการลองปีนต้นไม้ ขี่จักรยาน จับมิด ทำอาหารเหมือนคนอื่น แต่มีสถานที่แห่งหนึ่งที่วิราไม่เคยคิดอยากจะทำกรายเข้าไปใกล้ก็คือ ทะเล เพราะมันได้พรางแม่อันเป็นที่รักไปอย่างไม่มัววันทวนกลับ

ตอนที่วิราอายุได้แปดเก้าขวบ เธอเป็นโรคกลัวน้ำทะเลอาการหนัก ชนิดที่ว่าไม่กล้าแม้แต่จะหย่อนกายลงน้ำด้วยซ้ำ พ่อของเธอจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะแก้ไขปัญหานี้ด้วยการพาเธอไปหาจิตแพทย์ และอีกสารพัดวิธีเพื่อบำบัดอาการดังกล่าว แต่ก็ไม่ได้ผล แต่แล้วไบรอันก็เป็นคนทำให้วิราหายกลัวน้ำทะเลขึ้นมาได้บ้าง วันนั้นถือเป็นวันแรกที่มีมิตรภาพของวิรากับไบรอันเริ่มงอกเงย

เท่าที่วิราจำได้ ตอนนั้นเธอเล่นลูกบอลที่พ่อซื้อให้อยู่ที่ชายหาด

ลมทะเลกระโชกแรงจนลูกบอลพลาสติกเนื้อบางของวิราถูกพัดไปยังทะเลที่อยู่เบื้องหน้า ตอนนั้นพ่อของเธอเดินไปร้านค้าที่อยู่ไม่ไกลนักเพื่อซื้อไอศกรีมมาให้เธอ ด้วยความเสียดายลูกบอลแสนสวย วิราจึงเดินอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไปใกล้บริเวณที่ลูกบอลลอยอยู่

เจ้าลูกบอลแสนสวยนั้นลอยลงไปในทะเลไม่ไกลนัก แต่หากไม่หยิบตอนนี้ มันคงจะลอยหายไป จะให้เธอลุยน้ำลงไปเอาเองนั้นยอมไม่มีทาง เพราะเธอไม่กล้า วิราจึงเหลียวซ้ายแลขวา แล้วก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งที่ลอยตัวเล่นอยู่ในน้ำไม่ไกลจากลูกบอลของเธอนัก

‘พี่คะ ช่วยหยิบลูกบอลลูกนั้นให้หนูหน่อยได้ไหม’ วิราพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

‘ลูกบอลอยู่ที่ใกล้นิดเดียว ทำไมไม่ลุยน้ำไปเอาเองล่ะ’ เด็กชายผู้นั้นถามด้วยความสงสัย เพราะแค่ยื่นเท้าลงไปก็หยิบเองได้แล้ว

‘เอ่อ หนูไม่ยอมเปียกน้ำ’ วิราอ้างเสียงอ่อยๆ ทั้งที่แต่งกายด้วยชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้น ซึ่งลุยน้ำได้โดยไม่เปียก

เด็กหนุ่มผู้นั้นรับฟังด้วยท่าทางนิ่งเฉย วิรามารู้ตัวอีกทีก็ถูกลากลงไปใต้น้ำแล้ว ทันทีที่รู้ตัวเธอก็กรี๊ดร้องลั่นเหมือนลูกน้ำร้อนลวก

‘เหยียบแมงกะพรุนไฟเธอเอ เอ ก็ไม่มีนี่นา หรือโดนอะไรบาด’ เด็กชายผู้นั้นอุदหุพลงพยายามหาสาเหตุที่ทำให้วิรามีอาการแปลกประหลาด กรี๊ดร้องโหยหวนจนน่ากลัว

‘หนูกลัวน้ำ’ วิราอธิบายด้วยเสียงอ่อยๆ แต่ก็ยังไม่ยอมหยุดร้อง

‘หายใจเข้าลึกๆ ลองนึกดูสิว่าตอนนี้กำลังยืนอยู่บนพื้นดิน แล้วค่อยๆ ลืมตามอง น่องไม่ได้เป็นอะไรเลย ไม่ได้เจ็บปวดตรงไหนใช่ไหม’

วิราลองทำตามที่เด็กชายผู้นั้นแนะนำก็รู้สึกว้าวเธอปลอดภัย ไม่ได้รับอันตรายอย่างที่หวาดกลัวมาโดยตลอดจึงหยุดร้อง

พ่อของเธอเดินตามหาเธอด้วยความกระวนกระวาย และถึงกับทิ้งไอศกรีมที่ซื้อมาด้วยความตกใจระคนดีใจที่เห็นว่าในเวลาวิราสามารถยืนอยู่

ในน้ำทะเลตื้นๆ ไปได้แล้ว พ่อของเธอกล่าวขอบคุณเด็กชายมากมาย และนั่นคือเหตุการณ์ที่ทำให้วีราได้รู้จักกับพี่ชายที่แสนดีอย่างไบรอันที่คอยปกป้องดูแลเธอมาจนถึงทุกวันนี้

“วีรายังไม่กลับไปพักตอนนี้เพราะจะแวะไปห้องสมุด พี่ไม่ต้องรอนะคะ เดี่ยววีรากลับบ้านเอง”

“วีราจะกลับได้ยังไง ในเมื่อตอนนี้จักรยานก็พัง แถมยังทิ้งไว้ที่ถนนเลียบชายหาด ให้พี่ไปส่งวีราดีกว่า เดี่ยวหมอนั้นจะมายุ่งกับวีราอีก”

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะพี่ไบรอัน วีราคงจะไม่ได้พบกับเขาอีก” น้ำเสียงตอนท้ายของวีราหนักแน่นราวกับต้องการตอกย้ำตัวเอง ไม่มีใครอยากอยู่ใกล้คนที่ทำให้ตัวเองโชคร้าย แต่ลางสังหรณ์ของวีรากลับบอกว่าการที่จะหลบหน้าชายหนุ่มผู้นั้นคงไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่เธอคิดอย่างแน่นอน

๕

อาคารกระจกทรงแปดเหลี่ยมขนาดใหญ่สามชั้นคือ อาคารคณะสมุทรศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเซนต์เอ็ดเวิร์ด ที่ตั้งใจสร้างให้มีรูปทรงละม้ายกับอควาเรียมหรือพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับอาคารเรียนแห่งนี้ก็คือห้องเล็กเซอร์จะอยู่ตรงกลางระหว่างอควาเรียมที่มีอยู่ทั้งชั้นบนและชั้นล่าง ดังนั้นนักศึกษาจึงรู้สึกราวกับว่าตัวเองกำลังเรียนอยู่ในทะเลจริงๆ เพราะเมื่อมองไปด้านบนก็เห็นปลาและท้องฟ้าสีคราม แต่หากก้มลงมองด้านล่างก็จะเห็นพื้นทะเลจำลองที่มีทั้งดอกไม้ทะเล โขดหิน ปลาบางชนิดที่อาศัยอยู่ในน้ำลึก

ชั้นเรียนคาบเข้าเป็นคลาสที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องคลื่นต่างๆ อาจารย์สาธิตการเกิดคลื่นลักษณะต่างๆ โดยเปิดแผงควบคุมในห้องเรียนเพื่อสร้างคลื่นให้ปรากฏที่อควาเรียมชั้นบน นักศึกษาทุกคนที่มาเรียนต้นจากอาคารวงแหวนนอนเป็นปลิดทิ้งเพราะเทคนิคการสอนที่น่าตื่นตาตื่นใจ

ตามปกติแล้วหากเป็นการเรียนช่วงเช้า ไม่ว่าอาจารย์จะงัดเทคนิคการสอนที่น่าสนใจขนาดไหนมาสอนก็ไม่สามารถทำให้ซาร์กหายง่วงได้ เพราะ

ทุกอย่างที่อาจารย์แสดงให้เห็นดูนั้น เขาเคยเห็นในทะเลจนชินตาแล้ว แต่วันนี้ สิ่งที่ทำให้ชาร์กหายง่วงได้ก็คือหญิงสาวที่ชื่อว่า วิรา เธอทำให้ชาร์กเฝ้าแต่วนเวียนครุ่นคิดถึงเธอ

หลังจากอุบัติเหตุทางจักรยานเมื่อเช้า ชาร์กจึงได้มีโอกาสรู้ว่าวิรา หรือหญิงสาวกลัวน้ำที่เขาพบที่ชายหาดเมื่อวานคือ นักศึกษาแลกเปลี่ยนคณะดุริยางคศิลป์จากประเทศอินโดนีเซียอย่างที่ไทเกอร์เล่า และยังได้พบโบราณ นักศึกษาชายชาวอินโดนีเซียที่เล่าลือกันว่าสาว ๆ ในมหาวิทยาลัยกรี๊ด

หากพูดอย่างเป็นธรรม ชาร์กก็คิดว่าโบราณดูหล่อคมเข้มไม่น้อย จึงไม่น่าแปลกใจที่สาว ๆ ในมหาวิทยาลัยจะแอบปลื้ม ถึงแม้ว่าชาร์กจะไม่สนใจเรื่องความพอบพิวาริในหมู่สาว ๆ เหมือนอย่างฮอว์ค แต่น่าแปลกใจที่ชาร์กกลับรู้สึกไม่ค่อยถูกชะตากับโบราณสักเท่าไร อาจเป็นเพราะแวตตาของชายหนุ่มที่แสดงออกชัดเจนว่าหวงวิรามาก และคล้ายจะปรามเขาในที่ว่าไม่ควรจะเข้าไปใกล้หรือยุ่งเกี่ยวกับวิราอีกโดยไม่จำเป็น

จะเป็นไปได้ไหมว่า วิรากับหมอนั้นเป็นแฟนกัน!

อันที่จริงก็ไม่ใช่งานการอะไรของเขาสักหน่อย ใครจะรักกันชอบกันก็ไม่เห็นจะเกี่ยวกับเขา ชาร์กจึงเตือนตัวเองว่านับจากนี้เขาจะไม่ยุ่งวุ่นวายกับวิราอีก เพราะคนอย่างเขาไม่เคยคิดจะแย่งแฟนใคร

แต่แล้วความตั้งใจของเขาที่จะอยู่ห่างจากวิราก็ต้องพังทลายไปเมื่อจู่ๆ หลังจบชั่วโมงเรียนคาบแรก ฮอว์คซึ่งดักรออยู่หน้าอาคารเรียนก็ลากเขาไปที่ห้องแสดงดนตรีของคณะดุริยางคศิลป์ เพื่อไปดูวิราเป่าซลุ่ย

“ทำไมฉันต้องไปด้วยล่ะฮอว์ค ชี้เกียจ ไม่ไปก็ได้ไหม ถ้านายแค่ต้องการพิสูจน์ว่าผู้หญิงคนที่ฉันเจอที่หาดทรายเมื่อวันก่อนใช่ นักศึกษาแลกเปลี่ยนคนที่ไทเกอร์พูดถึงหรือเปล่าก็ไม่ต้องเสียเวลาเลย ไข่แล้ว เป็นคนเดียวกัน เธอชื่อว่าวิรา” ชาร์กหาทางที่จะหลบเลี่ยงไม่ไปกับฮอว์ค

“ยิ่งใช่คนเดียวกันก็ยิ่งต้องไปใหญ่ นายอย่าสีละมากได้ไหม ฉันให้ไทเกอร์ไปจองที่ไว้แล้ว ชีนนายไม่ไป ไทเกอร์ต้องวายน่ะ” ฮอว์คไม่ยอมฟัง

ข้ายังลากเขาไปยังห้องแสดงดนตรีจนสำเร็จ

“ทำไมพวกนายจะต้องบังคับให้ฉันมาฟังยานี้เป่าขลุ่ยด้วย ไม่เห็นทำอะไรเป็นสักอย่าง นี่ถ้าเป่าไม่ได้เรื่อง ฉันจะเดินออกไปเลยนะ” ชาร์กไม่ค่อยเชื่อนักว่าหญิงสาวตัวเล็กหน้าคมอย่างวิราจะเล่นดนตรีได้เก่ง แต่ไหนๆ ก็ถูกบังคับให้มาดู และถูกฮอว์คกับไทเกอร์นั่งขนาบคนละข้างไม่ให้เขาลุกไปไหน ชาร์กจึงจำต้องนั่งดูอย่างสงบ

ทันทีที่ผ่านการแสดงเปิดออกก็เห็นวิรานั่งอยู่ที่เก้าอี้กลางเวที เธอหยิบขลุ่ยขึ้นมาจ่อที่ริมฝีปาก วิรา นั่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะเริ่มบรรเลงบทเพลงรักซึ่งเศร้า ‘น้ำตาแสงใต้’ เพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง พันท้ายนรสิงห์ เธอบรรเลงได้อย่างนุ่มนวล สะกดอารมณ์และสายตาคนฟังให้เคลิบเคลิ้มราวกับต้องมนตร์

ชาร์กรู้สึกว่าการที่วิราเป่าด้วยขลุ่ยซูลิงของอินโดนีเซียนั้นไม่เพียงแต่ไพเราะแปลกหู แต่ยังแฝงไว้ด้วยพลังบางอย่างที่ชาร์กเองก็อธิบายไม่ถูก มันเหมือนมีอะไรบางอย่างที่คล้ายกับบทเพลงนางเงือกของทรายแก้ว หว่ามันแฝงไว้ด้วยความเศร้าจนชาร์กสัมผัสได้

วิรามีความทุกข์ใจเรื่องใดกันถึงได้ถ่ายทอดบทเพลงได้เศร้าสร้อยราวกับว่าเคยประสบกับเหตุการณ์พลัดพรากเหมือนกับใจความของเพลงนี้

ชาร์กฟังไป ครุ่นคิดไป ทั้งที่เขาบอกกับตัวเองแล้วว่าจะไม่สนใจและไม่ยุ่งเกี่ยวกับหญิงสาวอีกแล้ว

“ชาร์ก วิราเล่นเพลงจบแล้ว ใจคอนายจะไม่ปรบมือให้กำลังใจเธอหน่อยหรือ” วิราแสดงเสร็จตั้งแต่เมื่อไรเขาไม่รู้เลยเพราะแม้แต่ใจลอยจนไทเกอร์ต้องเตือน ชาร์กจึงปรบมือตามอย่างงงๆ

“เป่าขลุ่ยเก่งเป็นบ้าเลย หน้าตาก็สวยด้วย เสียชนิดเดียว ‘เล็ก’ ไปหน่อย” ฮอว์คพิมพ์้าขึ้นมา

“อะไรเล็กหรือ” ไทเกอร์แก้งถามเหมือนไม่รู้

“ก็นมเล็ก เอ๊ย ตัวเล็กไง หน้าคมเข้มแบบนี้ ถ้าสูงสักหน่อย ต้อง

มีโมเดลลิงมาติดต่อกับเป็นนางแบบแน่ๆ” ฮอว์ครีบแก้ตัวเมื่อเห็นชาร์กมองมาอย่างไม่พอใจ

ทำไมเขาจะต้องไม่พอใจเวลาที่ฮอว์ควิจารณ์รูปร่างของวีราด้วยนะ หรือว่าเขาจะหึงแทนเนตรนาภา แฟนสาวของฮอว์ค

“ฉันนี่ดูการแสดงจนจบแล้ว พวกนายพอใจแล้วใช่ไหม ฉันมีเรียนคาบเย็น เดี่ยวจะสาย” ชาร์กพูดกลางยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา แล้วก็สะดุ้งด้วยความตกใจเมื่อเห็นว่าชั้นเรียนได้เริ่มไปแล้วสิบนาที จึงรีบวิ่งแจ้นไปยังอาคารเรียนคณะสมุทรศาสตร์ทันที

ราชันท์ อาจารย์ชาวอินเดียนเดียประจำรายวิชาชีววิทยาของปลาที่กำลังสอนอยู่หน้าห้องเวลานี้ได้ชื่อว่า เฮี้ยบ และมักมีวิธีลงโทษนักศึกษาที่เข้าเรียนสายที่ทำให้ผู้ถูกลงโทษเซ็ดทลาบ คราวที่แล้วที่เพื่อนคนหนึ่งมาสายเพียงแค่ห้านาทีก็ถูกลงโทษให้ว่ายน้ำลงไปทำความสะอาดความเรียบร้อยชั้นล่างเสียจนเอื่อยม่อ่ง นอกจากจะเฮี้ยบแล้ว อาจารย์ราชันท์ยังถูกเม้าท์ในหมู่นักศึกษาว่าแต่งตัวประหลาดและมีท่าทางแปลกๆ คือมักจะใส่เสื้อคลุมสีดำปกคลุมกายมิดชิด และใส่แว่นตาดำตลอดเวลาราวกับกลัวแดดขึ้นสมอง

ช่วงแรกๆ ชาร์กเองก็คิดว่าอาจารย์ราชันท์ประหลาด แต่เมื่อพบบ่อยครั้งก็เริ่มชิน และประเด็นความแปลกของอาจารย์ราชันท์ก็ไม่ได้ทำให้เขาสนใจเท่ากับการที่คิดว่าจะหลบเข้าไปในห้องเรียนได้อย่างไรดี เพราะตอนนี้สายมาสิบนาทีแล้ว

เมื่อชาร์กไปถึงห้องเรียนก็เห็นว่าอาจารย์ราชันท์เริ่มสอนแล้ว โดยได้อธิบายถึงลักษณะของปลาชนิดหนึ่งประกอบการฉายภาพของปลาชนิดนั้นที่ถ่ายซูมขึ้นมาจากกล้องใต้น้ำในอควาเรียมชั้นบน ซึ่งปรากฏให้เห็นชัดเจนบนหน้าจอขนาดใหญ่หน้าห้องเรียนบริเวณที่อาจารย์ราชันท์ยืนอยู่

ชาร์กใช้โอกาสที่อาจารย์ราชันท์กำลังเดินไปที่เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อบังคับกล้องใต้น้ำให้สแกนหาปลาชนิดอื่นๆ รีบวิ่งไปนั่งประจำที่ พลงถอนใจ

อย่างโล่งอกเมื่อเห็นว่าอาจารย์ราชันท์ยังง่วนกับการหาสิ่งที่ต้องการจะอธิบาย และคงจะไม่ทันสังเกตเห็นแน่ๆ ว่าเขาเพิ่งเข้าห้องเรียน

“ตัวต่อไปที่จะพูดถึงคือ ฉลามขาว แต่อาจารย์ว่าให้คนที่เพิ่งเข้ามาในห้องอธิบายดีกว่าว่าฉลามขาวมีลักษณะเป็นยังไง” อาจารย์ที่ง่วนอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ครูหนึ่งเงยหน้าขึ้นมองชาร์ก

ชาร์กสะดุ้ง นี่แสดงว่าในอาคารเรียนนี้ไม่ได้ติดแค่กล้องได้น้ำในอควาเรียมเท่านั้น แต่ยังติดไว้ในห้องเรียนอีกด้วย นักศึกษาในห้องจึงถูกจับตามองความเคลื่อนไหวไม่ต่างกับปลาในตู้กระจก!

ชาร์กปลอบใจตัวเองว่าอาจารย์แค่ให้ตอบคำถามเรื่องฉลาม ก็ยังดีกว่าถูกลงโทษให้ทำความสะอาดอควาเรียมเป็นไหนๆ

“ฉลามขาวจัดอยู่ในไฟลัมสัตว์ที่มีแกนสันหลัง มีขนาดตัวค่อนข้างใหญ่ พบได้ตามเขตชายฝั่งแถบทะเลใหญ่ มีความยาวประมาณ ๖ เมตร น้ำหนักประมาณ ๒,๒๕๐ กิโลกรัม ฉลามขาวเป็นนักล่าที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก” ชาร์กตอบคำถามเรื่องฉลามได้อย่างละเอียด

จะมีใครที่จะรู้จักฉลามได้ดีกว่าเขาอีกเล่า!

“ตอบได้ชัดเจนถูกต้องขนาดนี้ อาจารย์จะให้รางวัลชาร์กด้วยการให้เป็นคนรับผิดชอบจัดนิทรรศการเรื่องชีววิทยาชีวิตสัตว์ทะเลในทะเลพิพิธภัณฑ์ ได้ยินมาว่าช่วงปลายภาควิชาดุริยางคศิลป์จัดแสดงดนตรีขลุ่ย ภาควิชาสมุทรศาสตร์ของเราก็น่าจะจัดบอร์ดแสดงความรู้บ้าง”

อย่างที่ชาร์กสังหรณ์ใจไว้ไม่มีผิด อาจารย์ราชันท์สุดเยี้ยบลงโทษเขาโทษฐานมาสายสิบนาที่ได้นักหนาว่าการทำความสะอาดอควาเรียมมากมายนัก การจัดนิทรรศการเรื่องชีววิทยาชีวิตสัตว์ทะเลในพิพิธภัณฑ์นั้นยากเสียยิ่งกว่าการทำรายงานสิบฉบับรวมกันเสียอีก ไหนจะข้อมูล ไหนจะเรื่องรูปสัตว์ทะเลที่เขาต้องลงไปถ่ายได้น้ำเอง

ชาร์กอยากจะท้วงว่าอาจารย์ลงโทษเขาหนักเกินไป แต่อาจารย์ราชันท์ก็ไม่เปิดโอกาสให้เขาโต้แย้ง ซ้ำยังกำชับให้ไปยืมกล้องถ่ายรูปได้น้ำและ

อุปกรณ์ดำนํ้าต่างๆ จากคณะฯ ไปใช้

กำหนดเวลาที่เขาจะต้องจัดนิทรรศการนี้ให้เสร็จคืออีกหนึ่งเดือน! นึกแล้วก็อดโมโหไม่ได้ เรื่องนี้จะต้องโทษยายวิราคนเดียวนั่นแหละที่ทำให้เขาต้องเดือดร้อนแบบนี้

ไหนดจะต้องเป็นอาจารย์ประจำสอนดำน้ำที่รีสอร์ทหรูแห่งหนึ่ง แล้วยังจะเรื่องพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในทะเลที่เขาต้องหาคำตอบไม่ได้อีก งานเข้าละสิทีนี้

ชาร์กเดินตามอาจารย์ราชันทร์ไปยังห้องเก็บอุปกรณ์ทางทะเลที่ทางคณะฯ จัดเตรียมไว้ให้นักศึกษาขี่มไปใช้ในการออกสำรวจทะเลภาคสนาม ซึ่งมีอุปกรณ์ทุกประเภทตั้งแต่ชุดดำน้ำขนาดต่างๆ เครื่องช่วยหายใจที่ใช้ใล้เวลาดำน้ำ ถังก๊าซออกซิเจน ไฟฉายใต้นํ้า ไปจนถึงกล้องถ่ายรูปและอุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายรูปใต้นํ้าที่นักศึกษาคณะสมุทรศาสตร์ทุกคนต่างคุ้นเคยกับการใช้มันเป็นอย่างดี

ชาร์กยิ้มเฉพาะอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้คือ กล้องถ่ายรูปและอุปกรณ์ถ่ายรูปเท่านั้น เพราะอุปกรณ์ดำน้ำ สำหรับเขาแล้วไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้แม้แต่ชนิดเดียว

เมื่อชาร์กเบิกของเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เอาอุปกรณ์เหล่านั้นพร้อมอุปกรณ์ในการเรียนใล้ในถูงเก็บของห้อยไว้ที่แฮนด์จักรยาน ก่อนจะไปปั่นจักรยานมุ่งหน้ากลับบ้าน ระหว่างทางชาร์กก็เหลือบไปเห็นจักรยานสีชมพูของวิราจอดอยู่ที่เดิม จึงตัดสินใจแะจอดพลางครุ่นคิดว่าจะทำยังไงกับจักรยานของหญิงสาวดี

ใจหนึ่งก็คิดว่าทิ้งจักรยานของวิราไว้แบบนี้ก็ดีแล้ว เดี่ยวหญิงสาวก็คงหาทางมาเอาจักรยานไปซ่อมเองนั่นแหละ เพราะเธอมีแฟนหนุ่มช่วย ทั้งคนอยู่แล้วนี่นา แต่อีกใจหนึ่งก็ท้วงว่า เขาจะใจจืดใจดำไม่ช่วยเธอซ่อมจักรยานเสียหน่อยหรือ ไหนดๆ ก็อยู่ตรงนี่แล้ว แถมยังมีช่างฝีมือดีในการซ่อมจักรยานด้วย ซึ่งไม่ใช่ใครอื่น ไทเกอร์ น้องชายของเขาซึ่งเก่งกาจเรื่องประดิษฐ์คิดค้นและซ่อมอุปกรณ์เครื่องกลต่างๆ อย่างน่าอัศจรรย์นั่นเอง

บางที่ไทเกอร์อาจจะช่วยประดิษฐ์เบรกรุ่นพิเศษติดให้จักรยานของวิราก็ได้ ต่อไปหญิงสาวจะได้ขี่จักรยานได้อย่างปลอดภัย เมื่อคิดได้เช่นนี้ชาร์กก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อโทร. หาไทเกอร์

“ไทเกอร์ นายอยู่ไหนนะ” ชาร์กถามไทเกอร์ เพราะตอนนี้เขาได้ยินเสียงเครื่องยนต์กระหึ่มดังขึ้นราวกับว่าไทเกอร์กำลังอยู่ในสนามแข่งรถหรือไม่ก็ลองเครื่องอยู่

“กำลังลองเครื่องอยู่ มีอะไรเหรอ” ไทเกอร์ตอบสั้นๆ ทำให้ชาร์กรู้ทันทีว่าน้องชายของเขาคงกำลังวนอยู่กับเครื่องยนต์ เต็มต่อ่นั้นนี่รุ่นวายอยู่แน่ๆ

“เอ่อ ฉันมีเรื่องอยากรบกวน นายช่วยขับรถมาหาฉันที่ถนนเลียบทะเลใต้ใหม่ พอดีมีจักรยานคันหนึ่งอยากให้นายช่วยซ่อมให้ ฉันลากมันไปไม่ได้ คงต้องให้นายช่วยเอารถมาชนไปให้หน่อย” ชาร์กพูดด้วยน้ำเสียงอ้อนวอน

นานๆ ครั้งที่เขาจะรบกวนไทเกอร์ เพราะเขารู้ว่าน้องชายของเขาไม่เพียงแต่มีงานอดิเรกเกี่ยวกับเรื่องรถและงานประดิษฐ์ต่างๆ ไทเกอร์ยังได้รับมอบหมายจากเบรตให้ค้นคว้าหาสารแทนเลือดมนุษย์ โดยทำงานวิจัยต่อจากโครงการค้นหาเลือดเทียมของนักวิทยาศาสตร์แวมไพร์อารยะในอดีตร่วมกับแองเจิล แวมไพร์สาวที่เบรตให้มาเป็นผู้ช่วย

ไทเกอร์รับปากอย่างว่าง่าย ไม่นานนักรถเต่ารุ่นคลาสสิกสีเทาพลก็แล่นตรงเข้ามาด้วยความเร็วภายในเวลาไม่กี่นาที ไทเกอร์จอดรถใกล้ๆ กับบริเวณที่รถจักรยานสีฟ้าของชาร์กจอดอยู่แล้วเดินมาหาชาร์ก ซึ่งกำลังยกจักรยานสีชมพูของวิราที่ล้อเหล็กด้านหน้าบุบจากการชนต้นไม้พะริ้ว

“จักรยานใครนะชาร์ก พังยับเยินขนาดนี้” ไทเกอร์เอ่ยออกมาทันทีที่เห็นสภาพของจักรยานสีชมพู

“เอ่อ ของเพื่อนฉันคนหนึ่งนะ นายไม่รู้จักรถออก พอดีเขาให้वानให้ฉันช่วยซ่อมจักรยานนี้ให้เขาหน่อย” ชาร์กตอบด้วยท่าทางอึดอัด ไม่อยากบอกไทเกอร์ว่าเป็นจักรยานของวิรา ไม่อย่างนั้นเขาจะต้องถูกไทเกอร์กับฮอว์คแซวไม่เลิกแน่ๆ

“จักรยานสี่ขุมพู่ แสดงว่าต้องเป็นของผู้หญิงแน่ๆ ยืนยัน สารภาพมาซะดีๆ ว่าเป็นจักรยานของสาวคนไหน ผู้หญิงคนนี้จะต้องเป็นคนพิเศษมากๆ ถึงขนาดนายต้องโทร. ให้ฉันช่วยมาเอาจักรยานนี้ไปซ่อมให้” ไทเกอร์ถามพลางจ้องมองชาร์กด้วยแวตาสงสัยใคร่รู้

“นายจะไม่รู้สึกเรื่องได้ไหม ไทเกอร์ แค่ช่วยซ่อมแค่นี้ ทำไมต้องซัดด้วย” ชาร์กแสร้งทำเป็นขึ้นเสียงเหมือนไม่พอใจ

“ไม่ได้หรอก ฉันต้องรู้ทุกเรื่อง ลักษณะตาของเสือจะไม่ยอมละจากสิ่งที่มีมันสนใจจนกว่าจะพอใจ เพราะฉะนั้น ถ้านายอยากให้ฉันช่วยก็ต้องตอบมาว่าจักรยานนี้เป็นของใคร”

“จักรยานนี้เป็นของวิรา พอใจหรือยัง เมื่อเข้าวิราซึ่งจักรยานแล้ว หักหลบจักรยานของฉันจนเสียหลักชนต้นไม้ซะแล้ว ฉันก็เลยรู้สึกไม่ดี ก็เลยอยากจะทำซ่อมจักรยานให้เธอ อีกร้อยอย่าง ดูเหมือนเบรคของจักรยานคันนี้จะไม่ดีเท่าไร เธอซึ่งจักรยานไม่แข็ง ขึ้นป๋ล่อยให้มันเป็นแบบนี้คงจะเกิดอุบัติเหตุอีกแน่ๆ ยังไงกวนนายช่วยทำเบรคใหม่ให้แน่นหนาได้ไหม”

“พอฉลามปากแข็งจะอ้างอะไรก็อ้างไปเถอะ คนอื่นอาจจะเชื่อว่านายช่วยวิราเพราะรู้สึกผิด แต่ฉันรู้จักนายดี ยอมรับเถอะน่าว่าบั้งเขา” ไทเกอร์แซว แต่ก็ช่วยยกจักรยานวิราแล้วมัดไว้บนหลังคารถเพื่อนำกลับไปซ่อมให้ที่บ้าน

“ไม่หรอกไทเกอร์ ซาตินี่ฉันไม่มีวันจะรักใคร่ได้หรอก นายกับฮอว์คก็รู้ดี” ชาร์กพูดเสียงขึ้น

ไทเกอร์นั่งอึ้งก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง

“นายก็ซีเรียสไปได้ ฉันว่าก่อนจะซ่อมจักรยานนี้ ฉันควรจะต้องผสมน้ำหอมที่มีส่วนผสมของสารฟีโรโมน (Pheromone) ให้หายก่อนเสียแล้ว วิราจะได้ทิ้งหมอนั้นมาหานาย” ไทเกอร์ยิ้มทะเล้น ก่อนจะขับรถเก่าติดดวลลงเทอร์โบเล่นฉิวออกไปทันที

ชาร์กส่ายหน้าอย่างระอา ไทเกอร์ชอบเอ่ยถึงสารประหลาดที่คนอื่นไม่เข้าใจ แต่เท่าที่ชาร์กจำได้ สารฟีโรโมนที่ไทเกอร์เอ่ยถึงนั่นคือสารที่หลัง

ออกมาจากร่างกายมนุษย์ที่ช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้เพศตรงข้ามหลงใหล

ต่อให้เจ้าสารพีโรโมนนั้นจะออกฤทธิ์จนวิรามาร์กเขาได้จริงๆ สิ่งดีๆ ที่เขาสามารถทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งได้มากที่สุดก็เพียงแค่ช่วยเหลือและเฝ้ามองเธออยู่ห่างๆ เท่านั้นเอง

บ้านนี้ไทเกอร์คงถึงบ้านแล้ว แต่ชาร์กก็ยังยืนนิ่งเหม่อมองไปยังทะเลสีครามเบื้องหน้า ภาพความทรงจำในวัยเยาว์ที่เกี่ยวกับความรักหวนกลับมา มันคือความทรงจำที่หล่อหลอมหัวใจของเขาให้มีกำแพงหนาเสริมใยเหล็กกันไว้ โดยที่ตัวเขาเองก็ไม่ได้ปรารถนาให้มันเป็นเช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย

ความทรงจำเรื่องความรักของชาร์กในวัยเยาว์นั้นไม่ใช่สิ่งที่สวยงามสักเท่าไร เขามองเห็นความเศร้าในดวงตาของแม่ทุกครั้งที่เบรตแวะมาหา เพียงแค่ช่วงสั้นๆ แล้วก็จากไป

ตั้งแต่เด็ก ชาร์กสังเกตว่าทุกครั้งที่เบรตมาที่บ้าน ใบหน้าของแม่จะดูสวยสดใสราวกับดอกไม้เป้งบาน ดวงตาฉายแววแห่งความสุขจนล้นปริ่ม ถึงแม่ตอนนั้นเขาจะยังไม่รู้ว่าเบรตเป็นใคร และรับรู้เพียงแค่ว่าเป็นเพื่อนของแม่ ทุกครั้งเวลาที่เบรตมาหา เขามักมีข้าวของที่ชาร์ก ฮอว์ค และไทเกอร์ชอบติดไม้ติดมือมาด้วย

แต่เมื่อเขาโตขึ้น และเริ่มเข้าใจความสัมพันธ์ของชายหญิง เขา ฮอว์ค และไทเกอร์ยังแอบคุยกันบ่อยครั้งว่า แม่ของเขากับพี่ชายหน้าตาหล่อเหลา และดูอ่อนเยาว์กว่าแม่ราวสิบกว่าปีนั้นจะต้องมีใจให้กันเกินกว่าความเป็นเพื่อนสนิทธรรมดา

ชาร์กไม่รู้ว่าเบรตคิดยังไงกับแม่ เพราะเวลาอยู่ต่อหน้าแม่ เบรตก็ไม่ได้ทำตัวสนิทสนมหรือแสดงออกว่าเป็นคนรักของแม่อย่างชัดเจน แม้แต่สีหน้าและดวงตาของเบรต ชาร์กก็อ่านไม่ออกว่าเขาคิดหรือรู้สึกอย่างไรกับแม่ จนกระทั่งวันที่เขามีอายุครบ ๑๘ ปี เขาจึงได้รู้ความจริงว่า ฮอว์ค เขากับไทเกอร์ต่างเป็นลูกของเบรตกับผู้หญิงคนหนึ่งที่เบรตนำมาฝากให้แม่

ของเขาซึ่งเป็นคนรักของแบรดเลี้ยงดู

ชาร์กรู้สึกสงสารแม่ยิ่งนักที่ต้องรับรู้ว่แบรดต้องมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น เพราะความจำเป็นที่ต้องดำรงพันธุ์และสร้างแวมไพร์อารยะที่แข็งแกร่งขึ้นมาเพื่อรับมือกับแวมไพร์อสูร ช้ายังต้องเลี้ยงดูพวกเขาซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของผู้หญิงอื่น!

แม่ของเขาช่างเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจประเสริฐและมีรักแท้ที่ยิ่งใหญ่ ชาร์กสงสัยยิ่งนักว่าทุกครั้งทีแม่มองหน้าพวกเขาสามคน จะมีสักครั้งหรือไม่ที่แม่นึกถึงแม่ผู้ให้กำเนิดของพวกเขา และเคยรู้สึกเจ็บปวดบ้างไหม ชาร์กเคยลอบสังเกตสีหน้าของแม่ แต่ก็ไม่เห็นความโศกเศร้าน้อยใจในแววตาดวงตาของแม่แสดงออกแต่ความรักที่มีต่อพวกเขาอย่างล้นใจ จนทำให้ชาร์กรู้สึกเห็นใจและสงสารแม่ยิ่งนัก

แบรดเลือกไม่ให้แม่ต้องมีชีวิตอย่างทุกข์ทรมานกับการเป็นแวมไพร์ แต่ต้องแลกกับการต้องเลี้ยงดูลูกของแบรดที่เกิดกับผู้หญิงคนอื่น ต้องกลักรลื่นกับการมาและจากไปของแบรดตลอดชั่วชีวิต ทว่ามันไม่ทรمانกว่าการเป็นแวมไพร์อย่างนั้นหรอกหรือ เพราะหากแม่ได้กลายเป็นแวมไพร์และรอดตายจากการตามล่าของพวกเขาแวมไพร์อสูร แม่ก็จะได้อยู่ร่วมกับแบรดอย่างมีความสุขชั่ววันรันดร์ ไม่ต้องทนอยู่กับการพลัดพรากอย่างทุกวันนี้

แม่อุทิศชีวิตและเวลาเกือบทั้งหมดกับการเขียนนิยายอยู่ที่ระเบียง ชาร์กรู้ว่าการเขียนนิยายเป็นความสุขของแม่ เป็นสิ่งที่แม่ทุ่มเทให้เพื่อจะได้ไม่มีเวลาว่างคิดถึงแบรด แต่บางเวลาชาร์กก็เห็นว่ามือที่พลิ้วไหวอยู่บนคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ของแม่ชะงักลง สายตาของแม่ไม่ได้จับจ้องอยู่ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แต่กลับเหม่อลอยไปยังห้องฟ้ากว้าง บางครั้งแม่ก็ทอดสายตาไปที่ทะเล หรือไม้ก่อกองถนนที่ทอดยาวสู่บ้านหลังนี้ซึ่งซ่อนตัวอยู่บนหน้าผาราวกับว่ากำลังรอคอยการกลับมาของแบรดทุกลมหายใจ

ชาร์กไม่ยอมให้ตัวเขาหรือแม่แต่คนรักของเขาต้องเจ็บปวดกับความรักร หรือต้องประสบกับความพลัดพรากอย่างแม่ของเขา

หากไม่รัก ก็จะไม่ทุกข์!

ชาร์ก ละสายตาจากทะเลเบื้องหน้า กลับมาสู่โลกแห่งความจริง แล้ว
ปั่นจักรยานกลับบ้านพร้อมกับความรู้สึกว่ากำแพงหัวใจของเขาเริ่มถล่ม
สะเทือนจากความหวามไหวบางอย่างที่ตัวเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าความรู้สึกนั้นมัน
คืออะไรกันแน่!

๒

จักรยานหายไปไหนเนี่ย!

วิราตกใจเมื่อพบว่าจักรยานของเธอที่จอดทิ้งไว้ที่ริมหาดมีคนขโมยไป ทั้งที่สภาพของมันไม่ได้ชวนให้ขโมยเลยสักนิด แม้จักรยานคันนี้จะเป็น จักรยานมือสองที่เธอซื้อจากร้านขายจักรยานในราคาไม่แพง แต่วิราก็อด เสียตายไม่ได้

ไม่เพียงแค่ว่าเจ็บตัวแต่ยังต้องเสียทรัพย์สินอีก เธอไม่น่าเชื่อชายหนุ่ม คนนั้นเลยที่บอกว่าให้ทั้งจักรยานไว้ได้ ไม่มีทางหายอย่างแน่นอน โชคดีที่ วันนี้วิราปฏิเสธไม่ให้ไปรออันตามมาส่ง ไม่อย่างนั้นเขาคงจะบันทึกเป็นกระบุง ว่าที่จักรยานของเธอหายแบบนี้เพราะไว้ใจคนอื่นมากเกินไป

นับวันไปรออันยิ่งทำตัวเหมือนตาแก่ เขาได้รับความไว้วางใจจากพ่อเธอ ให้คอยดูแลและรายงานความเคลื่อนไหวของเธอทุกฝีก้าว ไปรออันจึงถือสิทธิ์นี้ ในการติดตามเธออย่างใกล้ชิด ไม่ยอมให้ผู้ชายหน้าไหนมายุ่งยามหรือ ทำความรู้จักสนิทสนมด้วย

อย่างเหตุการณ์เมื่อเช้าที่เธอเจ็บตัว ไปรออันก็โทษว่าเป็นความผิดของ

ชายหนุ่มคนนั้นเต็มประตุ ขึ้นไปรออันรู้ว่าจักรยานของเธอหายไปอีก เขาก็คงตามไปหาเรื่องชายหนุ่มคนนั้นแน่ๆ เรื่องจักรยานของเธอที่หายไปจะโทษว่าเป็นความผิดของเขาก็คงไม่ถูกนัก เพราะเธอเองก็ประมาทที่ทิ้งมันไว้เองด้วย

เมื่อนึกถึงชายหนุ่มผู้นั้น เหตุการณ์เมื่อเข้าทำให้วิราได้รู้ว่าเขาเป็นใคร และรู้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเขามากขึ้น ช่วงเช้าที่เธอนั่งซ้อนท้ายจักรยานของเขามาที่มหาวิทยาลัย มีแก๊งสาวๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นแฟนคลับของเขาวิ่งกรูกันเข้ามาและจ้องมองเธออย่างหาเรื่อง

วิราได้ยินสาวๆ เรียกเขาว่า ชาร์ก

ใครกันจะมีชื่อที่แปลกประหลาดเหมือนฉลาม ตอนแรกวิราก็คิดว่าคงจะฟังผิด แต่เมื่อไปถามนักศึกษาสาวในคณะดุริยางคศิลป์ ทุกคนต่างก็ยืนยันว่าเขาชื่อชาร์กจริงๆ ช้ายังมีพี่ชายและน้องชายที่ชื่อเหมือนสัตว์อีกสองคน

‘คนที่เธอนั่งซ้อนท้ายมาเมื่อเข้าชื่อว่า ชาร์ก เรียนอยู่คณะสมุทรศาสตร์ มีพี่ชายคนโตชื่อว่า ฮอว์ค เรียนอยู่คณะวิศวกรรม เกี่ยวกับเครื่องกลการบิน และน้องชายชื่อว่าไทเกอร์ เรียนอยู่คณะวิทยาศาสตร์ ด้านชีวเคมี ทั้งสามคนเรียนอยู่ปีสอง หล่อไฮกกันไปคนละแบบ พี่ฮอว์คนะมีแฟนแล้ว รู้สึกว่าจะชื่อนेत्रนา เป็นดีเจคลื่นลูกทุ่งอะไรสักอย่างนี้แหละ ส่วนพี่ชาร์กกับพี่ไทเกอร์ยังไม่มีแฟน สาวๆ เลยกวีตกันเป็นพิเศษ’ นักศึกษาสาวคนหนึ่งที่อยู่เรื่องสามหนุ่มนี้ดีกว่าใครเป็นผู้อธิบาย

‘พี่ชาร์กนี่ดูว่าเรจแจ่มใสก็จริง แต่ดูเข้าถึงยากยังไงไม่รู้ ดูเหมือนว่าจะไม่เคยคบกับใครด้วย’ นักศึกษาสาวลูกครึ่งชาวรัสเซียเปรยขึ้นมา

‘เขาเป็นเกย์หรือเปล่า อย่างน้อยก็ต้องเคยมีแฟนบ้างละนะ’ วิราตั้งข้อสังเกต รูปร่างหน้าตาของเขาก็ดูดี ช้ายังมีสาวๆ น่ารักมาเสนอตัวเป็นแฟนก็ต้องใจอ่อนบ้างละ

ดูอย่างเมื่อเช้าสิ แฟนคลับของเขาที่เป็นสาวลูกครึ่งญี่ปุ่นชื่ออายุมิ ก็หน้าตาน่ารักสดใสราวกับหลุดมาจากหน้าปกนิตยสารวัยรุ่นญี่ปุ่น แถมยัง

ดูขี้อ่อนเหมือนลูกแมวอีกด้วย หากวิราเป็นชาร์กก็คงอดหลงเสน่ห์ไม่ได้ มีแต่
เก๋เท่านั้นแหละที่จะไม่ชอบผู้หญิงสวยน่ารักแบบนี้

‘โนนะฮ๊าฟ เก๋ดาร์ไม่จับเลยสักนิดว่าพี่ชาร์กจะเป็นแก๊งไปได้ ไม่อย่าง
นั้นพี่ชาร์กก็เป็นฮั่นนี่ของออตัมไปแล้ว’ ออตัม หนูมลูกครึ่งไทย-เยอรมันเดิน
จิบปากจิบคอเข้ามาสมทบด้วยท่าทางสะบัดสะบิ้ง

จากเรื่องเล็กๆ ที่วิราอยากรู้เพียงแค่ว่าผู้ชายคนนั้นชื่อว่าชาร์กหรือเปล่า
กลายเป็นเรื่องที่เพื่อนๆ นักศึกษาช่วยกันเล่าให้ฟังจนเธอรู้ว่าชาร์กและพี่น้อง
อีกสองคนโต้งตั้งในหมู่นักศึกษาสาวๆ มากขนาดไหน

‘แล้วตอนที่เธอนั่งจักรยานซ้อนพี่ชาร์กไม่ใจเต้นตึกตักเลยเธอวิรา
ถ้าเป็นฉันจะซุกหน้าลงบนแผ่นหลังนั้น โอบกอดพี่ชาร์กให้เหมือนลูกหมี
โคอาล่าเกาะต้นยูคาลิปตัสเลยคอยดู’ ออตัมทำท่าเคลิ้มฝันและเปรียบเทียบ
ตัวเองกับหมีน้อยที่กำลังปีนป่ายอยู่บนต้นไม้อย่างน่าเอ็นดู

หากถามว่าวิรารู้สึกอะไรไหมก็ตอบได้ทันทีว่ารู้สึกสิ รู้สึกมากด้วย
ใจเต้นตึกตักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ตอนที่นั่งซ้อนท้ายจักรยานของพ่อ
หรือไบรอันก็ยังไม่เคยรู้สึกแบบนี้เลย แต่ในใจก็แย้งว่าคงเป็นเพราะว่าชาร์ก
ปั่นจักรยานเร็วมากจนเธอกลัวและใจสั่น จึงโอบเอว ซุกหน้าลงบนแผ่นหลัง
ของเขาโดยไม่รู้ตัว

‘อบอุ่น ปลอดภัย’ คือความรู้สึกที่แล่นเร็วขึ้นมาในหัวใจของเธอตอนนั้น
ชาร์กไม่ขัดขืน ซ้ำยังยินยอมให้เธอกอดเขาไว้แนบชิด ช่วงนั้นเหมือนทุกสิ่ง
รอบๆ ตัวหยุดนิ่ง และเวลาเดินข้างลราวกับว่าบนถนนเรียบชายหาดเส้นนั้น
มีเพียงเธอกับชาร์กสองคนเท่านั้น

โชคที่วิราไม่ต้องตอบคำถามนี้เพราะนักศึกษาสาวคนหนึ่งที่นั่งเงียบ
อยู่หน้าสวนขึ้นมากอย่างอดไม่ได้เมื่อเห็นออตัมยังไม่หยุดทำท่าหมีน้อยชวนฝัน

‘ดีแล้วละจะออตัมที่พี่ชาร์กเขาไม่ให้เธอซ้อนท้ายมา เดี่ยวคนเขาจะ
ตกใจว่าเอาลูกหมีควายซ้อนท้ายมาด้วย’

ทุกคนต่างหัวเราะ เพราะออตัมตัวเล็กๆ เสียเมื่อไหร่

อดัมค่อนข้างัวบหนึ่งที่แล้วก็เดินสะบัดกันต้อยๆจากไป

ในเมื่อจักรยานหายไป วิราก็จำต้องเดินลากเท้าอีกราวสองกิโลเมตร จนถึงเกสต์เฮาส์ขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ริมทะเล เกสต์เฮาส์แห่งนี้แม้มองจากระยะไกลก็ยังสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน เพราะเป็นอาคารปูนสองชั้นทาสีส้ม แปร๊ดทั้งหลัง ส่วนกรอบหน้าต่างและบานประตูเป็นสีขาวดัดกัน เหนือประตูทางเข้ามีป้ายไม้เขียนอักษรสีส้มตัวโตไว้อย่างชัดเจนว่า ‘บลูซีเกสต์เฮาส์ (Blue Sea Guesthouse)’

เกสต์เฮาส์แห่งนี้เจ้าของคือ อัมภา พี่สาวแท้ๆ ของรัญญา ผู้เป็นแม่ของ วิรา อัมภาก็มีศักดิ์เป็นป้าแท้ๆ ของเธอ หากวิราไม่รู้จักอัมภาผู้เป็นป้ามาก่อน วิราก็คงไม่เชื่อว่าอัมภาเป็นพี่สาวแท้ๆ ของแม่ เพราะอัมภามีผิวขาว ใบหน้าอวบอูม ตาหยีแบบคนจีน รูปร่างท้วม เสียงใหญ่กังวาน และท่าทางห้าวๆ ลุๆ ไม่กลัวใคร ต่างจากแม่ของเธอที่มีใบหน้าคมคายแบบสาวไทย ผิวสีน้ำตาล รูปร่างผอมบาง และมีเสียงแหบเคร้าแต่ทรงเสน่ห์ที่ทำให้พ่อของเธอตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบ

“ผู้หญิงสวยแต่เสียงแหบ คนโบราณเขาเชื่อกันว่าชีวิตจะอาภัพ ป้าก็ไม่เชื่อว่ามันจะจริง จนกระทั่งรัญญาจากไปทั้งที่อยู่ลับแบบนี้”

เวลาที่อัมภาพูดถึงแม่ของเธอก็อดไม่ได้ที่จะพูดซ้ำซากและโทษว่าเสียงแหบๆ ของแม่เป็นต้นเหตุที่ทำให้แม่อายุสั้น ที่จริงแล้วป้าของเธอไม่รู้สาเหตุที่แท้จริงว่าแม่ของเธออายุสั้นเพราะอะไร!

วิราเริ่มเจ็บข้อเท้าแปลบๆ ทั้งที่ครุห้องพยาบาลได้ทายาบรรเทาอาการกล้ามเนื้ออักเสบและพันผ้าที่ข้อเท้าไว้ให้แล้ว แต่ก็พยายามกลั้นใจอดทนเดินเข้าไปในอาคารที่มีดอกเข็มปัตตาเวียสีชมพูเข้มห้อยย้อยลงมา ทุกครั้งที่วิราเห็นดอกเข็มนี้ก็จะทำให้คิดถึงแม่ขึ้นมาจับใจ

ดอกเข็มปัตตาเวียสีชมพูเข้มนี้ แม่ของเธอ拿來เมล็ดมันมาจากอินโดนีเซีย ตั้งใจมาปลูกที่นั่นเมื่อสิบปีก่อน แม่บอกกับป้าว่าแม่ต้องการให้ดอกเข็ม

ปัตตาเวียเป็นตัวแทนของแม่ที่ย้ายไปอยู่ต่างแดน โดยที่แม่ไม่มีโอกาสได้ล่วงรู้เลยว่าดอกเข็มปัตตาเวียนี้ได้กลายเป็นอนุสรณ์ให้รำลึกถึงแม่ผู้จากไป ไม่มีวันกลับมา

วิราปาดน้ำตาใสที่ไหลอาบแก้ม ทันทีที่ได้ยินเสียงดั่งบึงบงภายในอาคารจึงรีบวิ่งเข้าไปดู และพบว่าป่าของเธอล้อมกองอยู่กับพื้นพลางร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด ช่างๆ ตัวอำภามีหลอดไฟแตกกระจาย ป่าคงจะพยายามเปลี่ยนหลอดไฟด้วยตัวเอง

“ป่า ลูกใหม่ไหม ให้วิราช่วยนะคะ” วิรารีบช่วยพยุงอำภาก็พยายามลุกขึ้นและโน้มหน้าด้วยความปวด เพราะแขนกระแทกกับพื้น วิราซึ่งเจ็บข้อเท้าอยู่แล้วต้องรับน้ำหนักของป่าอีกจึงแทบจะเซล้มตามไปด้วย

“ขอบใจจะวิรา ป่าไม่เป็นไรแล้ว แค่เจ็บเขนนิดหน่อย เตียวหยาพาก็กู้ก็หาย ป่าจะกวาดเศษหลอดไฟที่แตก แล้วจะเปลี่ยนใหม่ละ” อำภापูดพลางเดินกระเยงกระเแยงจะไปหยิบไม้กวาด

ตั้งแต่วิราได้มาอยู่กับป่า วิราก็เอาอำภาเป็นแบบอย่าง อำภาเคยแต่งงานกับคนกรีซแล้วก็หย่าร้างกัน เมื่อจับได้ว่าสามีผู้หล่อเหลาเป็นชู้กับหญิงสาวคราวลูก อำภาก็หอบใบหย่าพร้อมสมบัติเล็กน้อยที่ได้ติดตัวมาจากการหย่า นำมาลงทุนเปิดเกสต์เฮาส์สองชั้นที่มีห้องพักเพียงสี่ห้อง และตกแต่งทาสีอาคารให้มีลักษณะเหมือนกับบ้านในเกาะซานโตรินี ประเทศกรีซ ที่มักทาสีของตัวบ้านกับขอบหน้าต่างให้ตัดกัน

อำภาเปิดเกสต์เฮาส์ไว้เพื่อแก้เหงา เพราะการใช้ชีวิตอยู่คนเดียวตามลำพังมันเหงาเกินไป ถึงกระนั้นเกสต์เฮาส์ของเธอก็มีนักท่องเที่ยวมาพักเป็นครั้งคราว เพราะเธอเลือกคนที่จะมาพักอยู่ด้วย หากดูว่าท่าทางไม่น่าไว้วางใจ ก็จะไม่ให้พัก ที่ลำคัญจะรับเฉพาะลูกค้าผู้หญิง ดังนั้นรายได้หลักของอำภาก็ไม่ได้มาจากเกสต์เฮาส์ แต่มาจากอาชีพหลักของเธอคือ การรับตัดเสื้อ ซึ่งมีลูกค้าประจำตามมาตัดที่เกสต์เฮาส์จนไม่จำเป็นต้องเช่าร้านที่ตั้งอยู่กลางเมืองพัทยาก็ต่อไป

อ่ามาจึงเป็นตัวอย่างของผู้หญิงที่ยืนหยัดและดูแลตัวเองได้อย่างน่าชื่นชม
“ไม่เป็นไรค่ะป้า เตียววิราทำให้”

“วิราทำเป็นเธอ ไม่เอาหรือก เกิดป็นแก้อี้แล้วล้มลงมา พ่อเราจะว่า
ได้ว่าป้าทำลูกสาวเขาเจ็บตัว” ป้ารัฐฤทธิ์ของพ่อเธอคิดว่า หากใครทำให้ลูกสาว
สุดที่รักต้องเจ็บแม้แต่ปลายเล็บก็จะไวยวายเหมือนเป็นเรื่องใหญ่

“วิราโตแล้วนะค่ะป้า ไม่ใช่เด็กๆ ที่ทำอะไรไม่เป็น หรือว่าป้าคิดว่าวิรา
ทำไม่ได้คะ” วิราพูดด้วยน้ำเสียงน้อยใจ ผู้หญิงอย่างเธอคงดูไม่ได้เรื่องใน
สายตาของคนอื่นมากสินะ มีหน้าเล่า ชาร์กถึงได้พูดจาตู่เธอแบบนั้น

“เฮ้! อยากลองเปลี่ยนหลอดไฟก็ลองดู แต่ก่อนจะเปลี่ยนหลอดไฟ
ทุกครั้งจะต้องปิดสวิตซ์ไฟเสียก่อนนะ ไม่งั้นจะไฟดูดชกแรงๆ หัวฟูโดย
ไม่ต้องดัดกันเลยละทีนี้” ป้าของเธอยังอุตสาห์พูดจาติดตลก

เมื่อวิรากวาดเศษหลอดไฟที่แตกอยู่ที่พื้นแล้วก็ป็นแก้อี้ขึ้นไปเปลี่ยน
หลอดไฟด้วยท่าทางกล้าๆ กลัวๆ ถ้าเธอเกิดถูกไฟดูดชกแรงๆ ตาย แล้ว
มีข่าวพาดหัวหน้าหนึ่งว่า

‘ดับอนาถ สาวลูกครึ่งไทย-อินโดฯ ถูกไฟดูดขณะเปลี่ยนหลอดไฟ!’

ไม่ได้ ไม่ได้! วิราบอกตัวเองว่าจะปล่อยให้ตัวเองเป็นข่าวแบบนั้นไม่ได้
คนทั่วโลกเขายังเปลี่ยนหลอดไฟกันได้ ทำไมเธอถึงจะเปลี่ยนบ้างไม่ได้เล่า
วิราพยายามทำตามที่เคยเห็นตอนพ่อเปลี่ยนหลอดไฟ ค่อยๆ หมุนเกลียวของ
หลอดไฟเข้ากับเบ้าแล้วหมุนจนแน่นเข้าที่ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว วิราก็ลง
มาจากแก้อี้ แล้วเดินไปกดเปิดสวิตซ์อย่างลุ่มๆ ว่าหลอดไฟที่เธอเปลี่ยนจะ
สว่างไหม

ทันทีที่กดเปิดก็มีแสงสว่างขึ้นจากหลอดไฟดวงนั้น

“ป้า เห็นไหมว่าเรื่องแค่นี้วิราก็ทำได้” วิราพูดอย่างอวดๆ พลัง
กระโดดโลดเต้นอย่างมีความสุข ถึงแม้มันจะเป็นความสำเร็จในเรื่องเล็กๆ
แต่วิราก็เชื่อว่าหากทุกคนให้โอกาส เธอก็สามารถทำอะไรหลายอย่างที่คนอื่น
คาดไม่ถึง เพราะเธอเองก็มีสองแขน สองขาเหมือนกับคนอื่นนี่นา ที่สำคัญ

ใจสู้เต็มร้อยเสียด้วยสิ

วิรามัวแต่ตื่นเต้นดีใจจนลืมไปว่าข้อเท้าของเธอตอนนี้บวมเป่งและ
อักเสบอยู่ แล้วเธอก็ร้องลั่น

“วิรา ข้อเท้าหนูเป็นอะไร มาให้ป้าดูซิ” อัมภาเรียกให้วิราเดินเข้ามา
ใกล้ๆ

วิราคงจะเดินและกระโดดโลดเต้นมากไปหน่อย จึงทำให้ผ้าพันข้อเท้า
หลุด เผยให้เห็นข้อเท้าบวมแดงจนน่าตกใจ

“ตายจริง ทำไมเท้าหนูเป็นแผลและข้อเท้าบวมแดงขนาดนี้ ดูลิเเนีย
เจ็บมากไหม แล้วยังจะเปลี่ยนหลอดไฟอีก ตายๆ จะทำยังไงละที่นี้ เกิดคาโย
รู้เข้าจะไม่มาฆ่าฉันหมกทะเลหรือเนี่ย” อัมภาอุทานด้วยความตกใจ

“ป้าคะ เจ็บแค่นี้ก็กลหัวใจคะ ถ้าป้าไม่บอก คุณพ่อก็ไม่มาทางรู้หรือ
จริงไหมคะ เรื่องข้อเท้ากับแผลที่ขาเดี่ยวนูจัดการเอง ถ้าไม่ดีขึ้น พรุ่งนี้หนู
จะไปหาหมอคะ” วิราพยายามพูดให้อัมภาคลายกังวล

“ไปหกล้มหกลูกที่ไหนมาล่ะ” อัมภาซัก

“จักรยานล้ม เอ่อ...นิดหน่อยคะ” วิราอ้อมแอ้มตอบ อธิบายสั้นๆ เพื่อ
ไม่ให้อัมภาซักไซ้ต่อ

“นิดหน่อยอะไรกัน ตัวเล็กจิ๋ว แต่อดทน ป้าเห็นแบบนี้ก็หายห่วงแทน
แม่ของเรา ตอนแรกป้าก็นึกว่าเราจะอ่อนแอ หนอะไรไม่ได้ เรื่องที่ป้าจะบอก
พ่อเรานะไม่ต้องกังวล ว่าแต่ถ้าพรุ่งนี้ไปรอันเขามาหาหนู เขาจะต้องบอกพ่อ
หนูแน่ๆ แล้วเราจะทำยังไงกันดี” ท่าทางของอัมภากังวลยิ่งนัก

“ป้าขา ไม่ต้องกังวลหรือคะ พี่ไปรอันเขารู้แล้วว่าหนูเจ็บขา แต่ว่า...”

“แต่ว่าอะไรหรือ” อัมภาถามด้วยความสงสัย

“คือ พรุ่งนี้หลังจากไปหาหมอแล้ว หนูจะไปสมัครเรียนว่ายน้ำคะ” วิรา
ตัดสินใจพูดออกมาและรอดูปฏิกิริยาของอัมภาที่นิ่งเงียบไป

“จะดีหรือ ยังเจ็บขาอยู่จะไปเรียนว่ายน้ำ เอ่อ...แล้วหนูไม่กลัวทะเล
แล้วหรือ” อัมภาพูดเสียงอ่อยๆ ด้วยความเป็นห่วง อยากจะทัดทานแต่

ก็ใจอ่อนเมื่อเห็นท่าทางมุ่งมั่นของหล่อน

“กลัวค่ะ กลัวมากด้วย หนูถึงต้องเอาชนะความกลัวยังไงคะ หนูไม่อยากเป็นเต่าที่หดหัวอยู่แต่ในกระดองให้ใครต้องเยาะเย้ยอีกแล้ว” และภาพิใครคนนั้นที่เยาะเย้ยเธอก็เป็นภาพิใบหน้าของซาร์กที่ลอยเด่นขึ้นมา

“เห็นว่าโตแล้ว ป้าก็จะไม่ห้าม เอาเป็นว่าสัญญากับป้าก่อนว่าจะไม่เริ่มเรียนว่ายน้ำพຽงนี้ รอให้ซาหายดีเสียก่อน ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็อย่าฝืน อันที่จริงคนเราไม่จำเป็นต้องทำได้ทุกอย่างหรอกนะลูก” อ้าภาเตือนด้วยความเป็นห่วง

“ขอบคุณค่ะ วิชาสัญญาว่าจะไม่ทำให้เป็นห่วง” ลิ่นคำเธอก็โถมตัวกอดป้าที่เบียดตัวหลบอย่างเขินๆ ก่อนที่จะเอ่ยขอร้องบางเรื่อง “ถ้าพຽงนี้หากพิไปรออันถามหาวิรา ป้าอย่าบอกเขาเนะคะว่าวิราไปไหน ไปทำอะไร วิราอยากจะเป็นอิสระบ้าง”

“แล้วจะให้ป้าบอกเขายังไงล่ะ ป้าไม่ชอบโกหกใคร” อ้าภามีสีหน้าลำบากใจ

“บอกว่าวิราไปหาหมอกี้ได้ค่ะ หากเขาถามว่าไปที่ไหนก็บอกว่าไม่ทราบก็แล้วกันนะคะ”

“จะ ก็ ได้ แต่ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ” อ้าภายอมใจอ่อน

“ค่ะ ตกลง วิรารักป้าที่ซู้ดเลย” วิรายืมให้ผู้เป็นป้าอย่างประจบ

คำพูดของอ้าภาที่บอกวิราว่า คนเราไม่จำเป็นต้องทำได้ทุกอย่างดั่งก้องอยู่ในหัว วิราบอกตัวเองว่าเธอก็คิดอย่างนั้นเช่นกัน แต่สำหรับบางเรื่องที่สำคัญต่อชีวิตอย่างการว่ายน้ำและดำน้ำ วิราต้องทำมันให้ได้ เพื่อบางสิ่งๆ ที่เธอต้องค้นหามันให้พบที่ท้องทะเลพัทยาแห่งนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น วิราไม่ได้ไปหาหมอเพราะอาการบวมที่ข้อเท้าบรรเทาลงจนแทบจะเป็นปกติ วิราจึงเดินไปยังรีสอร์ททรูที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากเกสต์เฮาส์ของอ้าภานัก อ้าภาแนะนำเธอเองว่าครูสอนว่ายน้ำที่นี้เก่งและไว้ใจได้ จึงบอกให้เธอไปสมัครเรียน

วิรวมองที่ป้ายรูปดอกชบาซึ่งเขียนไว้ว่า ‘ซบารีลอร์ด’ มีดอกชบาสีขาวบานสะพรั่งอยู่ทั่วบริเวณ ด้านหน้าหาดทรายของรีสอร์ทมีรั้วและเก้าอี้ผู้นอนวางเรียงอยู่เป็นแนวยาว และเมื่อเดินเข้ามาด้านในก็จะเห็นสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ที่มีลักษณะโค้งเว้าคล้ายกับรูปกลีบดอกชบา ไม่ไกลกันนักคือเคาน์เตอร์เล็กๆ ที่มีป้ายติดไว้เป็นภาษาอังกฤษว่า ‘ติดต่อเรียนดำน้ำ’

พนักงานสาวประจำเคาน์เตอร์แต่งกายด้วยเสื้อกล้ามสีขาว สวมกระโปรงผ้าบาติกยาวสีฟ้าสดลายดอกชบาสีขาวลอยเด่นอยู่บนพื้นกระโปรง พนักงานผู้นั้นกล่าวทักทายวิรา ก่อนจะหยิบแฟ้มเอกสารเกี่ยวกับการเรียนดำน้ำมาอธิบายให้ฟัง

“การเรียนดำน้ำของเราจะมีห้าระดับด้วยกันค่ะ แต่ในระดับพื้นฐานที่คุณวิราสนใจนั้นจะเรียนทฤษฎีการดำน้ำและทักษะการดำน้ำขั้นพื้นฐาน โปรแกรมนี้รวมถึงการฝึกทรงตัวในสระว่ายน้ำ หรือในทะเลที่จำกัดบริเวณ ไปจนถึงการดำน้ำที่ระดับความลึกไม่เกิน ๑๒ เมตร เรียนแค่ครึ่งวันก็เรียบร้อยแล้ว ไม่ยากเลย และที่สำคัญครูสอนดำน้ำของเราทุกคนได้รับประกาศนียบัตรรับรองความสามารถจาก PADI (Professional Association of Diving Instructors) หรือสถาบันดำน้ำระดับโลกชื่อดัง รับรองความปลอดภัยแน่นอนค่ะ” เจ้าหน้าที่สาวอธิบายหลักสูตรได้ชัดเจนและน่าเชื่อถือ

“เอ่อ มันง่ายขนาดนั้นเลยหรอคะ คือ ฉันสารภาพเลยจริงๆ นะคะว่าฉันว่ายน้ำไม่เป็น ก่อนเรียนดำน้ำฉันก็เลยอยากเรียนว่ายน้ำก่อน ไม่ทราบว่าคุณพอจะจัดครูสอนว่ายน้ำให้ฉันก่อนได้ไหมคะ พอว่ายน้ำได้แข็งแล้วฉันก็จะลงเรียนดำน้ำจนครบทุกหลักสูตรเลยคะ” วิราเอ่ยอย่างเขินๆ เมื่อเห็นสีหน้าประหลาดใจของพนักงานสาวผู้นั้น คงเพราะงงที่เธอว่ายน้ำไม่เป็นแล้วยังอาจหาญมาสมัครเรียนดำน้ำ แต่เมื่อวิราบอกว่าจะสมัครเรียนจนครบทุกหลักสูตร สีหน้าของพนักงานสาวผู้นั้นจึงเปลี่ยนไป และรีบตอบรับเธอทันที

“ได้สิคะ เรื่องแค่นี้เอง เดี่ยวขอโทร. ถามคุณครูก่อนนะคะว่ามีท่านไหนสะดวกสอนบ้าง คุณวิรารับรองสักครู่นะคะ” พนักงานสาวพูดเสร็จก็เดิน

หายไปในห้องกระจกขนาดเล็กที่อยู่ด้านหลัง ซึ่งเป็นส่วนสำนักงาน ครูหนึ่งจึงเดินออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ตกลงดิฉันหาคุณครูสอนว่ายน้ำให้ได้แล้วนะคะ เป็นครูที่เก่งที่สุดของเราเลยคะ ไม่ทราบว่าคุณวิระจะสะดวกเรียนวันไหนคะ เริ่มเรียนเมื่อไหร่ดี”

“ฉันว่างเฉพาะวันเสาร์อาทิตย์คะ วันนี้ก็วันเสาร์แล้ว ถ้าอย่างนั้นขอเริ่มเรียนวันพรุ่งนี้เลยได้ไหมคะ” วิระเอ่ยขึ้นอย่างกระตือรือร้น

“ได้คะ เต็มใจฉันจะนัดคุณครูไว้ให้ เริ่มเรียนช่วงแปดโมงเช้าคะ แดดจะได้ไม่แรงมาก”

แล้ววิระก็จ่ายมัดจำค่าเรียนเป็นที่เรียบร้อย ในที่สุดเธอก็ได้เริ่มต้นภารกิจที่เธอตั้งใจไว้เสียที เมื่อที่วิระลืมถามไปว่าครูที่จะสอนว่ายน้ำของเธอชื่ออะไร แต่ก็ช่างเถอะ พรุ่งนี้ก็คงจะรู้แล้ว แต่ที่แน่ๆ ก็คือจะเริ่มต้นเรียนว่ายน้ำในสระก่อน แล้วจึงค่อยฝึกว่ายน้ำทะเล เมื่อรู้อย่างนี้วิระก็โล่งอก เดินเลียบชายหาดพลางฮัมเพลงอย่างสุขใจกลับไปยังที่พัก ซึ่งในเวลานี้ไบรอันคงจะถามหาเธอจนอำภารำคาญไปแล้วกระมัง